

^v LANŽHOT

zpravodaj městského úřadu

2 **2008**
ročník IV.

Cena: 10, Kč

Velké děti učily malé děti třídit odpady

Foto na titulní straně
M. Polachová

struha Martinec - Pohansko

Příroda

S pokornou úctou přírodě se kořím
co živá je I té co je neživá
V její náruč rád dychtivě se nořím
tisíce dary mne k sobě vábívá

Třeba si chodím jen tak mezi poli
v období vlaštovek anebo i vran
Ponejvíc když den slunečno si zvolí
a oblaka plují kamsi bez zábran

Už stmívá se když opouštívám les
území zázraků: stromy tůně zvěř
Poslední paprsky šlehnou do nebes
a pozlatí každý podél cesty keř

Množením stínů potají houstne noc
protože srpek poskrovnu má jasu

Přírodě dána prazvláštní tvůrčí moc:
skýtat svou proměnou života krásu

Jožka Tureček

„Z KOMÁŘŮ LETOS STRACH MÍT NEMUSÍME, ZASE NA NĚ VYZKOUŠELI
NĚJAKÝ NOVÝ POSTŘÍK!“

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

rád bych Vás informoval o průběhu akcí schválených z rozpočtu pro letošní rok.

V dubnu byla dokončena nová **kommunikace** v ulici Nerudova (za lékárnou) v hodnotě asi 1,6 mil. Kč. V ulici Mlýnská I. byla zhotovena odbočka asi za 130 tis. Kč. Do konce měsíce června bude dokončena nová komunikace v ulici Na Pastůškách v ceně asi 680 tis. Kč a zpomalovací ostrůvek v Komárnově.

Ještě v tomto měsíci bude zahájena **oprava příkopu** v Nové ulici. Předpokládaná cena opravy je asi 2 mil. Kč. V ulici U Stadionu (před Sokolským) řešíme problém s vysoko-napěťovým kabelem, který v této ulici vede. Předpokládáme, že asi v červenci přistoupíme k opravě této části ulice.

V červnu začne také **oprava chodníků**, a to v ulici Kostická kolem parku u lékárny po uličku J. Wolker. Sjezd u lékárny, který tento chodník přerušuje, bude odstraněn a chodník srovnán. Dále bude opraven chodník v Komárnově od křižovatky u kostela po ulici Mlýnská a na ulici Masarykova od Náměstí po ulici Smetanova. Další chodníky plánované na tento rok jsou v Kostické ulici od Náměstí po uličku

J. Wolker a na Masarykově od pomníku směrem k Náměstí budou opraveny podle toho, jak budou stačit finanční prostředky.

V ulici I. Olbrachta byla dokončena **stavba kanalizace** v hodnotě asi 410 tis. Kč. Z toho 308 tis Kč. bylo hrazeno z dotace Jihomoravského kraje. V současné době probíhá v této ulici dokončení **rozvodu plynu**. Náklady na tuto stavbu jsou asi 282 tis. Kč, z toho 240 tis. hradí Jihomoravská plynárenská, zbytek zaplatíme my. Nová komunikace je plánována na příští rok.

Dále čekáme na stavební povolení k **rekonstrukci sběrného dvora**. Náklady na tuto rekonstrukci jsou asi 6,7 mil. Kč. Spoluúčast města je 10 % z celkové částky. Finanční prostředky jsou již zajištěny.

U dalších akcí, jako je **vodovod** k průmyslové zóně a **rekonstrukce školní kuchyně**, čekáme na schválení dotace. V případě, že se některá z těchto akcí neuskuteční, použijeme finanční prostředky na další připravené akce, to je nová komunikace u Jazěrka, odstavné parkoviště u staré školy nebo v ulici I. Příční.

Přeji všem spoluobčanům krásné prožití prázdnin a dovolených. *František Hrnčíř*

Co je Czech POINT

Od 1. ledna letošního roku se Městský úřad v Lanžhotě připojil k celostátnímu projektu s názvem **Český Podací Ověřovací Informační Národní Terminál, tedy Czech POINT**, který by měl zredukovat přílišnou byrokracii ve vztahu občan – veřejná správa.

Czech POINT bude sloužit jako asistované místo výkonu veřejné správy, umožňující komunikaci se státem prostřednictvím jednoho místa tak, aby „obíhala data, ne občan“, kde bude možné získat a ověřit data z veřejných i neveřejných informačních systémů, úředně ověřit dokumenty a listiny, převést písemné dokumenty do elektronické podoby a naopak, získat informace o průběhu správních řízení ve

vztahu k občanovi a podat podání pro zahájení řízení správních orgánů. V konečné fázi projektu by občan mohl své záležitosti vyřizovat i z domova prostřednictvím internetu.

Jaké záležitosti a jaké dokumenty si můžete na pracovišti Czech POINT u Městského úřadu v Lanžhotě vyřídit již nyní:

1. Ověřit vlastní podpis, otisk razítka na listině, dokumenty a různé písemnosti.
2. Požádat o výpis z rejstříku trestů.
3. Získat list vlastnictví z katastru nemovitostí.
4. Požádat o výpis z obchodního rejstříku.
5. Požádat o výpis z živnostenského rejstříku.

Uvedené záležitosti vám vyřídíme na počkání za níže uvedený správní poplatek uhrazený na místě v hotovosti.

Výše správních poplatků:

Za ověření originálu nebo kopie listiny

30,- Kč za každou i započatou stránku

Za ověření podpisu nebo otisku razítka

30,- Kč za každý podpis nebo razítko

Za výpis z rejstříku trestů

50,- Kč (bez ohledu na počet stran)

Za vydání ověřeného výstupu z informačního systému veřejné správy (tj. za výpis z katastru nemovitostí, obchodního nebo živnostenského rejstříku)

100,- Kč za první stránku,

50,- Kč za každou další i započatou stránku

Kde najdete pracoviště Czech POINT

Na Městském úřadě v Lanžhotě, matriční oddělení, pí Tučková a pí Moučková.

Pracoviště je označeno logem.

Úřední hodiny:

Pondělí 7:30 – 17:00 hodin

Úterý 7:30 – 12:00 hodin

Středa 7:30 – 17:00 hodin

Čtvrtek 7:30 – 16:00 hodin

Pátek 7:30 – 12:00 hodin

Hana Tučková

Plasty nejsou jen PET lahve!

V domácnosti se setkáváme s mnoha plastovými obaly a materiály, které když nám doslouží, můžeme jednoduše vytrídít a recyklovat. Stačí k tomu využít systém nakládání s odpadem v naší obci. Ostatní plastový odpad můžete odkládat do stejného pytle nebo na stejná místa jako PET lahve.

Jak správně třídit plasty?

Do pytlů s plastem patří:

- Stlačené PET lahve
- Plastové obaly od kosmetiky a potravin
- Fólie a sáčky
- Kelímky od jogurtů, tuků a dalších potravin

Nevhazujte:

- Textilie z umělých vláken
- Linoleum, gumu, molitan
- Výrobky z PVC
- Plasty s příměsí jiných materiálů (videokazety, kabely)
- Plasty znečištěné zbytky potravin, oleji a chemickými látkami

Pozn. Obaly znečištěné potravinami doporučujeme vypláchnout trochou vlažné vody.

Co se s ním dál děje?

Když tříděný plast předáte dle zavedeného systému v obci, je odvezen na třídící linku do

společnosti TESPRA Hodonín. Zde je dotříděn podle jednotlivých druhů plastů. Pak je odvážen ke zpracovatelům a výrobcům.

Třídit ostatní plasty stojí zato.

Odpadní ostatní plasty jsou cennou surovinou. Lze je snadno recyklovat a vyrobit z nich nové výrobky. Šetříme tím cenné suroviny a energii. Z podrcených granulovaných plastů lze vyrobit velké množství nových užitečných produktů. Například zatravnovací dlaždice, zahonové chodníky, zahradní lavičky, květináče, plotové plaňky, kabelové žlaby, přepravní palety, desky, palubky a nejrůznější tyčové profily. Tyto výrobky nacházejí uplatnění v průmyslu, zemědělství a komunální sféře.

Co Vám to přinese?

Ostatní plasty tvoří značný podíl odpadů v domácnosti. Jejich vytríděním ušetříte místo v popelnici a zmenšíte množství odpadu ukládaného na skládky. Obec tím pádem zaplatí méně na poplatcích za uložení odpadu na skládku. Naopak za vytríděný plastový odpad obdrží větší odměnu od AOS EKO-KOM, a. s. Třídění odpadů vede ke zlevňování systému nakládání s odpadem v obci.

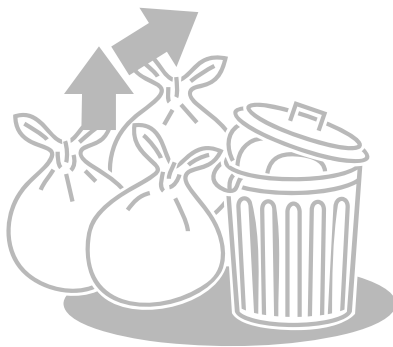

Máte nějaké pochybnosti?

V případě jakýchkoliv pochybností nás neváhejte kontaktovat. Pokud poctivě třídíte odpad, musíte mít jistotu, že vám vaši práci někdo nezkazí.

Děkujeme, že třídíte odpad.

Věra Hrubá

Finanční výbor

Finanční výbor je kontrolním orgánem zastupitelstva obce a musí být zřízen vždy – povinnost vyplývá ze zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Předsedou finančního výboru musí být člen zastupitelstva a k jeho zvolení dochází zpravidla již na ustavujícím zasedání zastupitelstva. Ostatní členové výboru členy zastupitelstva být nemusí a jsou navrženi starostou města. Finanční výbor města Lanžhot má sedm členů.

Finanční výbor provádí kontrolu hospodaření s majetkem a finančními prostředky města. Podílí se na tvorbě rozpočtu města a rozpočtového výhledu, projednává návrhy rozpočtových opatření, provádí kontrolu plnění rozpočtu, spolupracuje s kontrolním výborem

při inventarizacích, podílí se na následné kontrole hospodaření za uplynulý rok. V průběhu roku kontroluje dodržování všech povinností stanovených obcí při jejím hospodaření, je oprávněn kontrolovat zda je majetek města využíván účelně a hospodárně, v souladu s jeho zájmy a úkoly, zda město neručí za jiné závazky než stanoví zákon a zda jsou zveřejňovány majetkové záměry města. Návrhy, připomínkami a podněty ze strany občanů se může finanční výbor zabývat pouze tehdy, pokud mu to zastupitelstvo města uloží.

Předsedou výboru je v tomto volebním období Ing. Aleš Uher, členové – Ing. Jana Pardíková, Helena Svačinová, Petr Uher, Josef Mikulič, Ing. František Jarec a Josef Říha. Počet členů je vždy liché, aby při hlasování o usnesení nedocházelo k patovým stavům. Výbor se schází podle potřeby, minimálně však před každým zasedáním zastupitelstva a následně na zastupitelstvu předseda výboru podává zprávu činnosti.

Členství ve finančním výboru je neslučitelné s výkonem funkce starosty, místostarosty a pracovníka zabezpečujícího práci s rozpočtem a účetní práce. Z tohoto důvodu starosta, místostarosta a účetní nemohou být jeho členy. Starosta se schůzí výboru zúčastňuje pouze jako host a k projednávaným záležitostem podává vysvětlení a informuje členy o zamýšlených investičních záměrech a připravovaných akcích.

R. Polínková

Kostel potřebuje novou střechu

Milí farníci, jak jste si jistě všimli, střecha našeho kostela již dosluhuje, tašky praskají a už brzy do něho začne zatékat. Abychom předešli této havarijní situaci, je zapotřebí sehnat peníze (dle rozpočtu cca 3 mil. Kč) a střechu opravit. Proto

žádáme všechny, kteří by chtěli a mohli pomoci, přihlaste se do našeho nově založeného sdružení „Spolek pro Lanžhot“. Vstupní členský příspěvek je minimálně 100,- Kč. Maximální výše poplatku

není stanovena. Ve sdružení chceme vykonávat činnost, která by vedla k sehnání peněz na opravu střechy. To znamená, chceme oslovit všechny občany Lanžhota, neboť kostel je dominantou našeho městečka. Tak se chceme pokusit sehnat dotaci. Takže,

kdo můžete pomoci, neváhejte a přijďte mezi nás.

*Otec František, Božena Benešová,
Josef Bartoš, Helena Svačinová*

DĚTI SE ROZDĚLILY

„Tak co, pane faráři, uděláme letos sbírku sladkostí pro děti?“

S těmito slovy se na Velikonoce na otce Františka obrátil jeden z tatínků. A protože pan farář iniciativu s radostí přijal, už příští neděli slyšeli o akci všichni v kostele.

Do poslední květnové neděle se na faře vysbíraly dvě velké krabice bonbónů, lízátek i čokolád všeho druhu.

Charita nám nabídla adresu pěstounské rodiny v Březi. Obětaví manželé Hlaváčovi během dvaceti let postupně nabídli svou náruč dvanácti dětem, z nichž každé mělo nějaký handicap.

Sladkostmi byli příjemně zaskočení a všem malým dárcům vyřizují poděkování.

Stejný vzkaz máme vyříditi i od pracovníků azylového Domova sv. Agáty v Břeclavi – Poštorné. Tento dům nabízí dočasné přístřeší svobodným maminkám s dětmi.

Děkujeme tedy všem dětem za ochotu a odvahu se rozdělit. Zároveň děkujeme zástupcům žáků z náboženství, kteří sbírku předali na místo určení.

Mgr. Lenka Topolanová a otec František

Rodina Hlaváčových na výletě

Slavnost Těla a Krve Páně

Slavnost **Těla a Krve Páně**, připadající na čtvrtek po slavnosti **Nejsvětější Trojice**, je v církevním kalendáři zařazena mezi deset zasvěcených svátků. V naší církevní provincii však mezi zasvěcené svátky nepatří. Obsahem svátku byla původně jen oslava Těla Páně (odtud známý název Boží Tělo), Krev Páně dostala svůj vlastní svátek 1. července, avšak až mnohem později, roku 1849 jej zavedl Pius IX.

Svátek Božího Těla se začal slavit především zásluhou augustiniánky Juliány z Mont-Cornillonu u Lutychu (zemřela 1258), která od roku 1209 mívala vidění, že by takovýto svátek měl být v církvi zaveden. V lutyšské diecézi se svátek poprvé slavil roku 1246, pro celou církev jej roku 1264 ustanovil papež Urban IV. Vypracováním liturgických textů pověřil sv. Tomáše Akvinského.

Zpočátku se svátek Božího Těla slavil bez průvodu s Nejsvětější Svátostí, ten byl zaveden až později. Římský obřad přitom pro průvod nestanoví žádná zastavení či zvláštní pobožnosti; tento zvyk je znám pouze ze zemí střední Evropy, poprvé se takového procesí konalo v Praze roku 1355. Průvod s Nejsvětější Svátostí se ubíral kolem čtyř oltářů vystavených většinou v rozích náměstí, u každého oltáře se četl začátek jednoho z evangelií a udělovalo se svátostné požehnání. Později dostal průvod charakter procesního procesí za příznivé počasí a za ochranu před přírodními katastrofami. V některých farnostech probíhají takovéto průvody dodnes.

Slavnost Těla a Krve Páně je **svátkem eucharistie**. S obsahem svátku vhodně koresponduje i jeho zařazení do rámce liturgického roku: do doby krátce po Velikonocích, kdy církev již oslavila všechna základní tajemství víry. Svátek je jakýmsi shrnutím velikonočních událostí: ustanovení Nejsvětější Svátosti, Kristovy oběti kříže dovršené zmrtvýchvstáním, a připomíná, že po svém nanebevstoupení zůstává Kristus mezi námi pod způsoby chleba a vína.

Dějiny eucharistické účty se nevyhnuly etapám, kdy jeden z aspektů eucharistie byl upřednostňován na úkor ostatních a účta k eucharistii tak nabývala nezdravých podob. Někteří věřící například adoraci pokládali za důležitější než mši svatou, dokonce si mysleli, že jí lze nahradit svaté přijímání. Ani procesí se neobešla bez podobných excesů. Pobožnost, které by mnohem víc slušel prosebný či děkovný ráz, se stávala výrazem nezdravého triumfalismu a okázalé manifestace katolicismu.

Pozn.

Procesí je slavnostní církevní průvod konaný uvnitř nebo vně kostela. Patří k nejstarším liturgickým formám; jako první se začaly konat pravděpodobně průvody s Nejsvětější Svátostí k nemocným. Procesí dobře vystihuje charakter pozemské církve jako putujícího Božího lidu, připomíná naše postavení: nejsme zde doma, ale na cestě do „zaslíbené země“, a zdůrazňuje nutnost důvěry v Boží vedení. Procesí mohou

mít prosebný, kající či děkonný charakter, odkládají se také procese s ostatky a procese svátostná, při nichž je v monstranci nesena Nejsvětější Svátost oltářní.

(podle časopisu Amen – zdroj internet)

Svátek Božího Těla v lidových tradicích

Svátek Božího Těla se slavil po uplynutí jedenácti dnů od Božího hodu svatodušního, což bylo období mezi 21. květnem a 24. červnem.

Lidé, kteří šli na Boží Tělo do kostela, měli s sebou na posvěcení věnečky a věnce zhotovené z různých lučních bylin. Hospodyně pak takový věnec dávala dobytku a to především kravám při telení. Posvěcené věnečky chránily celé hospodářství před bleskem a krupobitím. Po mši se šlo v průvodu k jednotlivým oltářům. Oltáře byly čtyři, u každého z nich se četl začátek jednoho ze čtyř evangelií a u každého z nich se udělovalo požehnání. Větvičky břízy a lípy, které zdobily oltáře, prý měly zázračnou moc. Pokud se takový proutek zasadil na pole, kde byl zasazen len, vyrostl pak len do závratných výšek. Cestu, po které kráčel kněz, děvčata hojně posypávala květy a lístky. Před každým domem bývalo tento den pečlivě zameteno. U nás byl průvod spojován s prosbami za příznivé počasí pro nadcházející léto a před různými živelnými katastrofami. Na počátku 20. století bylo zvykem, že rodiny stavěly před svým stavením malé oltáře podle svého vkusu a ze všech koutů se ozývaly rány z hmoždířů.

(internet: české-tradice.cz)

Boží Tělo v Lanžhotě

Boží Tělo v r. 1919

Tohoto roku odmítlo obecní představenstvo nésti baldachýn v průvodě Božího Těla. Kněz šel s Nejsvětější Svátostí k prvnímu oltáři bez baldachýnu za velkého reptání lidu proti obecnímu výboru. Tu přinesli šohaji ve slováckém kroji baldachýn a nesli jej nad Nejsvětější Svátostí až do konce (Říha Jan, Říha František, Gál Václav, Straka Vojtěch). Stalo se tak za starostování Michala Straky čp. 126, který odmítl určit čtyři muže z obecního výboru, jak bylo zvykem. Toho času byl farář Antonín Šiourač

na dovolené, administrátorem byl jeho bratr Alois Šiourač a kooperátorem Josef Otruba. (z farní kroniky)

V roce 1938 bylo tak chladné a větrné počasí, že mládež nemohla jít v krojích na průvod Božího Těla 16. 6. 1938. (z obecní kroniky)

Cesta průvodu od roku 1945

Co pamětníci pamatují, tak se průvodem šlo od kostela kolem staré školy. 1. oltář byl u Bartošů (Bartošíků), 2. u Uhrů (Šlízků), 3. u Tučků (Žojdráků), 4. u Třetinů (dnešní salon Jitka).

Po roce 1945 šel průvod stejnou trasou, jen oltář Třetinových byl nahrazen oltářem u Třetinových v Havlíčkově ulici.

V padesátých letech (asi v r. 1954) se z „důvodu bezpečnosti lidí“ (aby nešel průvod po hlavní silnici) trasa změnila. Průvod vyšel bočním vchodem vlevo (na dívčí straně), dále šel po Kostické ulici k transformátoru, kde se otočil, a šel zpět do kostela bočním vchodem vpravo (na mužské straně). Jeden oltář byl vedle dnešní lékárny (domek Šimkových) a ostatní na Náměstí.

V době totality, pokud byl průvod povolen, se šlo původní trasou, tedy kolem staré školy. Pokud nebyl povolen nebo za nepříznivého počasí, byl průvod jen po kostele.

V roce 1996 došlo ke změně. Průvod šel k Boží muce v Souhradech, kde byl jeden oltář, ulicí Smetanovou na autobusové nádraží. Druhý oltář byl u zahrady Kubíkových, další u Tučků na Náměstí a čtvrtý u sochy sv. Jana. Ukončení bylo sv. požehnáním v kostele.

V dnešní době chodí průvod po trase našich předků kolem staré školy, jen oltář u Třetinových nahradil oltář na Náměstí, u kterého je také sloužena mše svatá.

V letošním roce byla rovněž malá změna. Protože duchovní otec František onemocněl, řada farníků se obávala, zda bude klasický průvod. Byl tak jako poslední roky. Zaskok přijel z Brna. Byl jím soudní vikář brněnského biskupství P. Karel Orbita. Mše byla sloužena na Náměstí a průvod se vydal stejnou cestou jako každý rok. Jen u posledního 4. oltáře byla

změna. Nebyl u Tučkových, ale naproti pod lípou. Ukončení bylo i tentokrát v kostele, kde bylo svátostné požehnání.

Mše svatá venku, pod širým nebem, má své příznivce i odpůrce. Někteří říkají, že hluk ulice a neukázněnost dětí, které venku více zlobí, ruší mši. Výhodou ovšem je, že na Náměstí se dá více lidí a že tam přijdou i někteří, kteří by do kostela nepřišli. Je to určitý druh evangelizace. A když je nám dopřáno krásné počasí, pak už nic nechybí a Duch Svatý může vanout... Takže vy, kteří třeba nechodíte na mše do kostela pravidelně každou neděli, přijďte určitě příští rok na oslavu Božího Těla zase.

(informace poskytl Marie Uhrová a Jan Třetina)

J.B.

Rok 1944

U Tučkových na Náměstí.
Rok neznámý

Rok 1954

PUPENY

Je jim patnáct. Už v nich láska oheň křeše.
Polibky jak opatrní kolibříci u úst.
Už z nich jiskry vyletují, když je češe.
Kořenem se do nich spouští, duším ke dnu zarůst.

Ještě neví, že i velký oheň umí
vyhasnutím v duši proměnit se v těžký popel,
že též kořen často něco náhle zlomí;
je to křehký mládí cit, ne nejpevnější ocel!

Je jim patnáct. Nedočkaví vzletů vzhůru k luně!
K budoucnosti obrácení bezstarostně zády!
Hloubku skrývá pod hladinou nepatrná tůň!
Z malé výšky bývávají přehluboké pády...

Je jim patnáct! Budou vzlétat, vstávat z častých pádů;
Darmo se jim v cestu stavět jako vodopádu!

Zvedne je to vzhůru nad oblaka jako vítr;
strhne je to z břehu dětství na své vlny jako
řeka. V pocitech, že jim narostla křídla, roz-
máchnou je až k luně; na vlnách, které se změní
pod nimi náhle v oceán, rozvinou plachty tu-
žeb, aby za obzory poznali nepoznané. Ze štěstí
do zklamání se budou řídit zpět k zemi, nebo na
dno hlubin. Bolest jim křídla poláme, plachty

potrhá. Ale jen co od nich odnese trápení Čas
jako peříčko, to silné, zděděné a osudové jim
osedlá srdce jako koně, který se podkovami
opře o vítr i o řeku, rozumu vytrhne z rukou
uzdu a rozběhne se s nimi do vysněných krajín,
dříve než jej rozum přece jenom zkrátí k pozná-
ní obsahu lásky a života...

Jož. Uher

Konec školního roku v mateřské škole

S blížícím se koncem školního roku vás
chci seznámit s akcemi, které zpříjemnily pobyt
našich dětí, a poděkovat.

V měsíci květnu jsme zpívali, tančili, re-

citovali a cvičili nejen pro maminky, babičky
a stařenky, tentokrát na naší zahradě. Byli jsme
popřát ke Dni matek i „babičkám“ v DCHB.
Jsme rádi, že jim můžeme zpříjemnit pobyt

v jejich novém domově. Potom nás čekal výlet do ZOO v Hodoníně, který se vydařil. 29. května za námi přišli kamarádi ze ZŠ a celé dopoledne si s námi vyprávěli, hráli nám pohádku „O Červené EKO Karkulce“, připravili spoustu atrakcí, byl to prostě „super den“. Můžeme si jenom přát, aby jich bylo víc.

Červen začal Mezinárodním dnem dětí a u nás „Týdnem radosti a smíchu“. Prožili jsme pohádkový, zmrzlinový, sportovní den ..., ale také jsme pracovali. Zasadili jsme v rámci naší „Akce strom“ u ČOV deset modřínků a čtyři lipky. Týden pro nás končil v sobotu ve Tvrdonicích, kde na slavnostech vystupovaly „Berušky“. Čeká nás ještě výlet „Medvídků“ do ZOO v Brně za vítězství v celorepubliko-

vém „Bobíkovi“, divadelní představení, rozloučení s předškoláky a společné zakončení tanečních kurzů.

Na závěr bych ráda poděkovala všem, kteří nám během školního roku (a nejen tohoto) jakkoliv pomáhali, jmenovitě výboru SRPDŠ, skupině ESSO za doprovod na Tvrdonských národopisných slavnostech, učitelkám ZŠ Z. Hrubé a J. Kubíčkové, všem jejich žákům za krásné dopoledne a v neposlední řadě celému kolektivu mateřské školy, který se o vaše děti po celý rok staral.

Přeji vám hodně sluníčka a pohody, hodně dětí, na které se budeme v září těšit.

*Dana Baťková
ředitelka mateřské školy*

Kam se hlásíme...

...aneb vycházející žáci 9. ročníku (1999–2008)

Drobík Martin – SOŠ průmyslová Edvarda Beneše a SOU Břeclav (Počítačové systémy)

Gočál Dušan – SOŠ průmyslová E.Beneše a SOU Břeclav (Automechanik)

Hofer David – SOŠ průmyslová E.Beneše a SOU Břeclav (Obráběč kovů)

Krejčířík Martin – Tauferova SOŠ veterinární Kroměříž

Miník David – SOŠ průmyslová E.Beneše a SOU Břeclav (Logistika)

Němeček Petr – SOŠ průmyslová E.Beneše a SOU Břeclav (Počítačové systémy)

Sklenák Igor – SOŠ průmyslová E.Beneše a SOU Břeclav (Informační technologie)

Straka Tomáš – SOŠ průmyslová E.Beneše a SOU Břeclav (Logistika)

Tuček Petr – SOŠ průmyslová E.Beneš a SOU Břeclav (Mechanik elektrických zařízení)

Zapletal Petr – SOŠ průmyslová E.Beneše a SOU Břeclav (Informační technologie)

Kováčiková Martina – MěSOŠ Klobouky u Brna (Informatika v ekonomice)

Lhotská Jolana – Integrovaná SŠ Hodonín (Kadeřnice)

Osíčková Linda – Moravské gymnázium Brno

Pavlicova Tereza – SOU Tradičních řemesel (Kosmetička)

Slámová Kristýna – Gymnázium a jazyková škola Břeclav (Všeobecné gymnázium)
 Šedivá Nikola – Gymnázium Velké Pavlovice (Všeobecné gymnázium)
 Štáhlavá Lucie – Gymnázium Velké Pavlovice (Všeobecné gymnázium)
 Venglovičová Vanesa – Gymnázium Velké Pavlovice (Všeobecné gymnázium)

Bělka Oldřich – Obchodní akademie Břeclav (Ekonomické lyceum)
 Hladík Lukáš – SOŠ průmyslová Edvarda Beneše a SOU Břeclav (Mechanik - elektronik)
 Hübner Milan – SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav (Mechanik - elektronik)
 Liška Roman – SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav (Mechanik - elektronik)
 Ondráček Tomáš – SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav (Zámečnick)
 Pašek Brian - SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav (Logistika)
 Petrla Radek – SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav (Mechanik - elektronik)
 Solařík Radek – SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav (Strojírenství – s podporou PC)
 Vítovský Zdeněk – SOŠ průmyslová E. Beneše a SOU Břeclav (Mechanik-elektronik)
 Vrba David – Soukromá SOŠ manažerská a zdravotnická s.r.o. Břeclav (Manažer)

Gergelová Eva – Vyšší odborná škola, SOŠ a SOU Bzenec (Cukrář)
 Krásná Jana – Obchodní akademie Břeclav (Ekonomické lyceum)
 Kudláčková Kateřina – SOŠ zdravotnická a sociální Kyjov (Zdravotnický asistent)
 Lenkovičová Eva – Gymnázium a jazyková škola Břeclav (Všeobecné gymnázium)
 Machová Zuzana – Gymnázium a jazyková škola Břeclav (Všeobecné gymnázium)
 Prknová Denisa – MěSOŠ Klobouky u Brna (Informatika v ekonomice)
 Svačinová Veronika – SŠ umělecko – manažerská s.r.o. Brno (Multimedia)
 Šestáková Karolina – Gymnázium a jazyková škola Břeclav (Všeobecné gymnázium)
 Verbíková Vendula – SŠ, ZŠ a MŠ pro zrakově postižené Brno (Sportovní a rekondiční masér)
 Vítková Pavlína – Obchodní akademie Břeclav (Ekonomické lyceum)

Balga Richard – SOU Mikulov (Kuchař – číšník pro pohostinství)
 Uhrová Michaela – SOŠ zahradnická a SOU Rajhrad (Zahradnice)
 Franek Petr – SOU Brno (Montér suchých staveb)
 Prdová Leona – OU Pohořelice – Cvrčovice (Květinářské a aranžérské práce)
 Suchánková Petra – SOU Mikulov (Cukrář – výroba)

DĚTI NÁS UČÍ TŘÍDIT

V rámci celoročního projektu „Výprava do neznáma“ pořádali devátáci jako vyvrcholení svého EKO měsíce projekt EKO den, aneb „Odpadů na zem samy nespadly!“.

Celý EKO den se konal v Lanžhotě na Ná-městí 2. 6. 2008 od 10 do 16 hodin.

Mohli jste zhlédnout naše žáky přímo v akci, dozvědět se, jak a čím se snaží přispět k ekologii, prohlédnout si fotografie a dokumentační materiály mapující celý průběh jejich práce. Byly k vidění vypracované projekty o odpadech, jejich třídění, recyklaci, využití

i zpracování ekologické problematiky regionu s konkrétním řešením.

Veřejnost se mohla také blíže seznámit s biopotravinami a hnutím Fair Trade. Prezentované výrobky si občané měli možnost zakoupit v ekologickém stánku prodejny Najada z Břeclavi.

Návštěvníky určitě zaujal koncert skupiny Flash Band pod vedením Emila Čapky a žá-

Výtvarně zdatní žáci naší školy vytvořili z víček barevnou duhu – symbol čistoty ovzduší a krásné nástěnné obrazy s přírodními motivy (i lanžhotský znak). Tato výtvarná díla jsme věnovali Domu s chráněnými byty v Lanžhotě. Peníze za odevzdaná víčka budou použita na financování projektu.

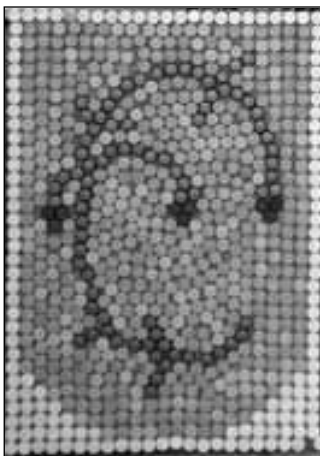
Touto cestou chceme poděkovat všem, kteří nám s projektem pomáhali:

kovská dechová kapela pod vedením Richarda Pavlíka.

Do dnešního dne, pro vás možná nezajímavá témata, jsme se každému snažili přiblížit prostřednictvím výborně zpracovaných témat našich žáků.

Součástí projektu byl i sběr víček z PET lahví, kterého se zúčastnili žáci druhého stupně a speciálních tříd. Tato celoroční soutěž dopadla více než skvěle. Na 1. místě se umístila třída 6.A, 2. místo obsadily speciální třídy. Bylo nasbíráno téměř 200 kg roztríděných víček.

MěÚ v Lanžhotě – zejména starostovi F. Hrnčířovi a místostarostovi J. Bartošovi
ředitelce, učitelům a žákům
2. stupně MZŠ

ředitelce, učitelkám a dětem
MŠ

Emilu Čapkovi a členům skupiny Flash Band

Richardu Pavlíkovi a členům jeho DH

majitelům prodejny NAIADA z Břeclavi

Michaele a Vítězslavu Osičkovým

Ludmile Osičkové

Čtíradu Petrlovi

Miloši Poláčkovi

Emilu Hrubému

Ing. Václavu Kubíčkov

firmě Hantály a Ekonom

Dr. Raymondů Asuquovi, MBA a pracovníkům fy Zeopal

Janu Bartošovi

Janu Škrobáčkov

a všem, kteří přišli tuto akci podpořit

*Žáci devátých tříd
a třídní učitelky*

PŘIJEL X-FAKTOR

Příjezd Jirky Zonygy do Lanžhota se podobal příjezdu Italů z filmu „Slunce, seno, erotika“. Všechny děti byly nadšené. Jirka je příjemný a přátelský. Rozdal autogramy a s dětmi si i zazpíval. Ukázal, že všem sláva do hlavy nestoupá a že i on je lidská bytost.

*Veronika Svačinová,
9.B*

TANEČNÍ ŠKOLA DANCETEAM FF

začala v našem městě svoji činnost pod vedením Mgr. Jany Fenčákové v kurzech pro děti předškolního věku, žáky I. a II. stupně ZŠ a mládež.

Slavnostní ukončení bude 26. 6. 2008 v sále restaurace Podlužan pod názvem **TANEČNÍ GALA** od 18 do 20 hodin.

Pro velký zájem a nadšení zúčastněných bude výuka pokračovat i po prázdninách a noví zájemci se mohou přihlásit do dalších kurzů.

Tímto můžeme společně přispět k rozvoji kultury a společenských akcí v Lanžhotě.

*Věra Hostinová
a Zdenka Hrubá*

V měsíci máji

*Je proteplený večer v máji
a nastává mnohoslastná hra
Je čas kdy dívky neprchají
když chlapec jim sahá na řadra*

*Možná už z pradávného zvyku
ten obluzující lásky pud
umocněný vůní ze šeríku
usnadňuje ženám ztrácet stud*

*Jak jinak vysvětlit to chvění
proč jen v máji víc má člověk rád
Proč apatii v touhu mění
Díky nové míze? Možná Snad*

Jožka Tureček

JAK SE PÍŠE KRONIKA

Letos 10. dubna oslavil 75. narozeniny lanžhotský kronikář Jan Třetina. Nejenom proto jsem se za ním vypravil. Chtěl jsem se ho především zeptat, jak vzpomíná na svá kronikářská léta. Jan Třetina se narodil v roce 1933 v domku v Komárnově čp. 124, kde v nově postaveném domě bydlí do dneška se svou ženou Jarkou – rodačkou z Kobylí. Měl bratra Pavla, který již zemřel, a sestru Barboru Michalicovou, která je ženou bývalého varhaníka Františka Michalici, o kterém jsme již také psali. Třetinovi mají dvě dcery, Janu a Ilonu, a čtyři vnoučata.

Jan Třetina po ukončení základní školy pokračoval ve studiu na Gymnáziu v Břeclavi. Po absolvování studia dva roky soukromě hospodařil. V roce 1958 nastoupil do tehdejšího JZD Lanžhot jako úředník, kde pracoval až do

odchodu do důchodu v roce 1993. V roce 1960 se stal členem muzejního kroužku. Vždycky ho zajímala historie Lanžhota a s ostatními členy kroužku shromažďoval staré věci. J. Třetina říká: „Častým stěhování a skladováním v nevhodných prostorách se mnoho historických věcí poztrácelo. Proto jsem velmi rád, že je nyní v Lanžhotě konečně muzeum, kde mohou být tyto věci uskladněny a vystaveny. Touto cestou bych chtěl poprosit občany, aby staré a nepotřebné věci nevyhazovali, ale aby je nabídli městu k uchování pro příští generace.“

Funkci kronikáře převzal po Ladislavu Němečkoví v roce 1991. Jak říká, byl by rád, kdyby se někdo našel a převzal jeho žezlo. Co všechno se do kroniky píše? Musí se sledovat budování obce, školství, zemědělství, počasí, kulturní činnost, činnost organizací, volby a různé zajímavé události. Dále pohyb obyvatel, svatby, narozené děti, úmrtí a jiné. Tak např. v roce 1991, kdy začal psát kroniku, se narodilo 55 dětí, bylo 39 sňatků, z toho v Lanžhotě 18 a 21 mimo obec, zemřelo 61 občanů. Nahlédl jsem také do staré kroniky, kterou psal učitel

1863. Zabel v lese němý jínem šiška
myslivce keke mládence. Somnuberga
a zakopal jej tam, kde dnes na tu,
lákovém hroudě kříž stojí.

1866 Bylo tih' ade prouské vojsko. Podrob.
něpích dat ani není.

1869 6 Na silnici k Brěclavi byl vysvěcen
tak avanj' Šuldysiv kříž.

1 2/2 Dedly kroupy, ale neudělaly
mnogo škody.

Praceptor Sedláček odstěhoval
se jako učitel do Kostic.

1 1/1 Došel jsem já pisatel této kroniky
jako první podučitel do Lanžota.
Ta právě tentýž den byla škola ve
Staré Brěclavi vysvěcena. Po vy-
svěcení jel kentský šoldoronce
p. D. Novák se svou do Lanžota,
by se o stavu školy přesvědčil.

Prýpětě o škod popolední spatřili
jme, že každé dítě do školy polna
neslo. Tak se totiž dostavovalo to
pivo do školy. O úředních spisech
nebylo ani zmiňky. Ani katalo-
gu nebylo žádného. Děti byly ve
škole jenom 32. Děti neuměli ni-
čeho. Asi za měsíc byla mi ode-
vidána t. třída v samostatné
místnosti v knížecím hostinci.
Začátek byl hrozný. Děti slabí
krali. Jako u úlohou to jest sla-
bikování rousiti a kláskování
zavěsti, to ví proute ten, který
s tím zkusil. Mám tedy vy-

Rozhon v roce 1910. Je to velmi zajímavé čtení. Jednu stránku pro ilustraci uveřejňujeme.

Přeji panu Třetinovi hodně zdraví, aby ještě dlouho mohl psát do lanžhotské kroniky.

Břetislav Osička

K rozhovoru připojujeme citaci z knihy **Jak vést kroniku obcí a měst** - proč psát kroniku, kterou napsal archivář a kronikář Jan Stoupal v úvodu ke kronice Vranové Lhoty:

„Předně nejsme kouskem dřeva, které proud času s sebou odnáší, ale tvoříme články řetězu, z něhož se nemůžeme vytrhnout. Tvoříme jednotu, která nás neviditelně spojuje s těmi, co žili před námi.

Domov není jen stavení, kopec či potok, mezi kterými jsme vyrostli, vždyť jinde jsou krásnější domy, pro oko poutavější příroda než okolí naší vesnice, ale přece nás sem něco táhne jako neviditelný magnet.

Tady jsme se narodili, poznali z matčiných úst sladká slova naší české řeči, tady jsme dostávali od otce základy mravnosti, tady jsme prožili nejkrásnější dobu svého života – své mládí. Nuže, to jsou síly, které nás poutají k rodné obci stejně tak jako naše předky. Ten věčný koloběh života a smrti probíhá i v našich žilách, tam kde jsme od mládí vyrostli, chtěli bychom i odpočívat...“

V úvodu knihy se následně píše:

Předávat něco tak cenného jako jsou vzpomínky na domov a vše, co s ním souviselo, to je také jeden z důvodů, proč psát kroniku. Místo, kde žijeme, je náš domov, ale teprve tehdy, když ho důvěrně známe. Je to naše dědictví, naše bohatství, které si předáváme z generace na generaci.

Abychom si vůbec měli co předávat, je třeba nejen naslouchat vyprávěním starších, ale i znamenávat to, co právě prožíváme.

Vždyť i cizinec, který přichází, se cítí bezpečněji a lépe, když o místě, kde právě je, něco ví. Abychom nebyli cizinci ve vlastním domově, zachovejme co možná nejvíce z toho, jak žili naši předkové.

Možná nás život zanechá daleko od domova, ale pro štěstí krásných návratů – zachovejme paměť na domov a život v něm.

Z HISTORIE KRONIK

Slovo „kronika“ pochází z řečtiny, kde *chronos* značí čas.

Novodobá definice kroniky uvádí:

„Úlohou kroniky je chronologicky, tedy podle časového pořadí v jakém se děj skutečně odehrál, popsat jednotlivé historické události.

Popis těchto událostí je ale důsledně strohý. Nepopisují se žádné příčiny a souvislosti. Události nebo jejich aktéři se nehodnotí.

Kronika obsahuje pouze faktický popis událostí.“

Z hlediska historie naší země má význam francá Fredegarova kronika ze 7. století, která nese zmínku o Sámově říši na našem území. V Čechách se s kronikami setkáváme od 12. století. Nejznámější je Kosmova kronika psaná latinsky.

Velké obliby v českém prostředí dosáhla veršovaná Dalimilova kronika. Je to první český psaný historický dílo a jedno z prvních českých literárních děl. Seznamuje se společností na počátku 14. století.

Snaha uchovat zprávy o významných událostech písemnou formou je velmi stará. Prvními autory bývali duchovní. Výrazné hospodářské a politické změny zasáhly do života měst a to vyvolalo potřebu záznamu událostí. Toho se ujali městští kronikáři.

Těžký život venkovského obyvatelstva je zaznamenán v řadě zápisů lidových kronikářů.

Kronikáři byli většinou lidé moudří a vzdělaní, s bohatými životními zkušenostmi, v obci požívali zpravidla značné vážnosti.

V minulosti najdeme dosti důkazů o tom, že i samotné úřady měly porozumění pro zaznamenávání pamětihodných událostí.

(z knihy *Jak vést kroniku obcí a měst*)

J.B.

Kamarádův osud

(věnováno F.Š., zvanému Šupinatý Pady)

Pták s křídly polámanými
můj kamarád mi připadá
Dřív jak povím verši svými
větroplach býval zamlada

Měl smysl pro klukoviny
pro volnost srdce horoucí
Miloval slunce Také stíny
Nebál se toulat do noci

Dívky nebyly mu cizí
Vzpomíná na ty dostižné
a z paměti mu nevymizí
které kdys neřekly mu ne

Taje okolního světa
nebyly pro něj tajemstvím
Co v trávě je Vzduchem létá
určoval skvěle pokud vím

S vášní květy kaktusové
množil ve svém skleníku
Odměnou mu stále nové –
pečlivost míval ve zvyku

Nejvíc rozuměl si s vodou
Věděl co v ní se ukrývá
takže vůbec ne náhodou
znal která z ryb dno rozrývá

Dnes úděl mu čtyři stěny
pro nemoc zhroutil se mu svět
Všechno to tam – ryby ženy
i vzácný kaktusový květ

Jožka Tureček

Osobnost – MUDr. Jiří Holásek

Narodil se v Poštorné, jako lékař působil trvale ve Švédsku, nyní je už důchodce a pobývá v Sedleci u Mikulova.

Ovládá vícero hudebních nástrojů (např. cimbál, gajdy, housle), tihne k písniím Moravského Slovácka, které zpívá svým příjemným hlasem.

O těchto jeho folklorních vlastnostech se v lanžhotském zpravodaji č. 6-7 z r. 1999 zmínil i František Vlašic, bývalý řidič kamiónu. Tehdy se vyjádřil takto: Ve Švédsku jsem se náhodou setkal se zajímavým člověkem, primářem místní nemocnice, panem Holáskem. Byl to příjemný člověk, který neztratil zájem o rodný kraj a rád si zazpíval naše slovácké písničky.

Lanžhotské veřejnosti je ale J. Holásek především znám jako malíř obrazů. Svá umělecká díla už v našem městě vícekrát vystavoval – naposled v minulém roce na Limpíně.

Tolik některé údaje, tak trochu obecně povědomé. Málokdo ale ví, že Jirka byl od roku 1994 také členem 3. oddílu

Oldskautů Lanžhot – viz jeho členský průkaz. Ten mu s radostí vystavil vedoucí oddílu, věčný skaut Jan Petrla.

Budme rádi, že tak mimořádná osobnost, jakou MUDr. Jiří Holásek vskutku je, má k Lanžhotu velmi přátelský vztah.

O jeho životní pouti – třeba o tom, jak byl přizván k léčení švédského krále Gustava VI.

Adolfa – je možné se dočíst v knize Marty Ludvíkové: ZAVÁTÉ VINOHRADY (2007). Toto životopisné dílo si lze vypůjčit ve zdejší městské knihovně.

Mně i s věnováním podaroval knihu Jirka Holásek k mým 80. narozeninám jako svému příteli a skautskému bratru.

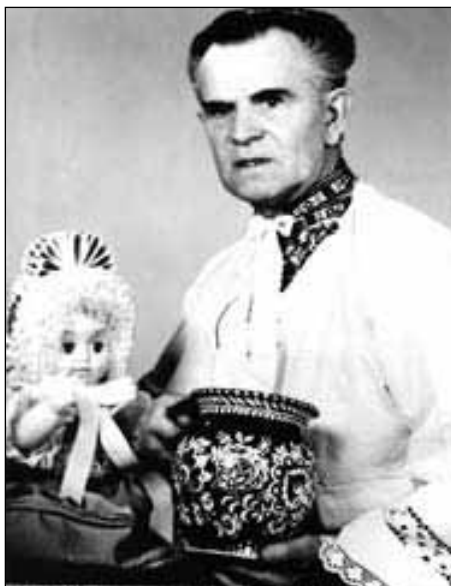
Jožka Tureček

UZUČKÝ CHODNÍČEK...

Přiznám se, že trpím výčitkami svědomí kvůli tomu, že jsme v našem prvním letošním čísle zpravodaje pozapomněli na vzácné životní jubileum našeho rodáka **Vojtěcha Bartoše — Kociánka**. Na samém konci letošního března překročil v Břeclavi práh **pěťadevadesátky**.

Skladatel, textař, publicista či moderátor Vladimír Salčák zařazuje **strýca Vojtěcha** mezi takové lidové skladatele kraje Podluží, jakými byli Fanoš Mikulecký, Rózka Horáková - Uhrová, Vladimír Hnátek a František Třetina. V oblasti takových to tvůrců je ze všech nejstarší, rozsahem své písničkové (písňové) tvorby patří k nejbogatším. A také mezi dechovkami k nejhranějším. Dík náleží zpěváku Břeťovi Osičkovi, který o něm při jeho jubileu napsal do Nového života pěkný článek.

I když strýc Vojtěch strávil větší část svého života v Břeclavi, je tělem, duší i tvorbou stále ten zdravý lanžhotský patriot, neboť v Lanžhotě se pod ním rozhoupala „**bélenka**“ - kolébka.

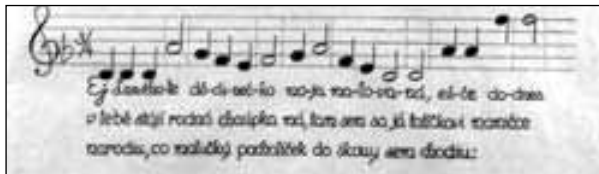

Rodově je svými předky předurčený k vysokému věku. Vždyť jeho stařenka se v lanžhotské Nové ulici dožila rovně stovky.

Snímek Tondy Šenka, který text doprovází, byl pořízen taktéž v Nové ulici; v novém, obrizolitovaném (břizolit, břizolitová omítka) domě, strýcem Vojtů postaveném na polovině staré chalupy jeho rodičů (dnes je jeho majitelkou Anna Kotlaříková). Odkud měl jenom pár kroků přes cestu ke mně a k mému otci a o něco dál Metynovi

- Metoději Prajkovi. Tenkrát se strýc Vojta živil ještě krejčovinou (i na mne šil).

Bylo to jeho velmi plodné tvůrčí období, pro zajímavost podotýkám, že také u harmonia (jako já). Na fotografii je u stolu spolu s dcerou Mařenkou, začínající malářečkou i malířkou. Dnes je jeho opatrovatelkou a oporou největší...

Strýc Vojtěch dosáhl svou písničkovou tvorbou takového postu lanžhotské osobnosti, jaká mu patří a zůstane.

Škoda, že mu už síly nestačí k návratům tím „uzučkým“ chodníčkem k nám do Lanžhota, jak je i jeho touhou...

- ulka -

ZACHRÁNCI MÉHO ŽIVOTA

V únoru roku 1950 jsem ležel ve valtickém nemocnici, na kopečku v jejím plicním pavilonu. S plicní tuberkulózou. V březnu mne čekaly sedmnácté narozeniny. Ale v mé rodné lanžhotské Nové ulici si mamiččiny rovnice vyprávěly spíše o mém brzkém konci. „Ná, a šak mu už Růžena zhání bílou košelu do truhle.“ Růžena byla moje mamička. Pravdou je, že i na něco takového připravená byla a ne poprvé, ale už potřetí v mém osudu: v roce 1936 umíralo prý na zápal plic a zánět mozkových blan devět dětí z deseti. Stará mamička tentokrát moji mamičce říkali: „Pámbu dal - Pámbu vzal“. Nevzal, byl jsem tím šťastným desátým, přeživším. Podruhé v dubnu 1945, výbuch dělostřeleckého náboje v rukách, život na kahánku v břevclavském lazaretu, bývalém to chudobinci. Ani tenkrát tu bílou košili mamička na mne obléci nemusela. Ty košile by musely být tři: první na tříletého, druhá na dvanáctiletého a teď ta třetí na sedmnáctiletého.

Valtický primář z plicního mé mamičce řekl, že léčba, která je mi poskytována, na moje vyléčení nestačí. Zachránit mne prý může pouze **nový úspěšný lék zvaný streptomycin**. Toto antibiotikum bylo u nás v Československu tenkrát zcela nedostupné, snad pouze na černém trhu za velké peníze. Primář mým rodičům poradil, aby o opatření léku požádali příbuzné v Americe, tedy v USA, pokud tam

nějaké máme.

Otec jednoho vzdáleného měl, a tak mu napsal. Jeho odpověď byla zklamáním: je prý ve finanční tísní, lék koupit a poslat nemůže; a se mnou bylo hůř a hůř. Nevím, kdo mým rodičům poradil, aby se tedy obrátili s prosbou o pomoc na někoho z našich lanžhotských rodáků žijících v Chicagu. A proč právě na **Františka Gajdu a Jana Gála (Forotňáka? Gálíka?)**. Ti nezaváhali: balíček se čtyřiceti až padesáti gramy streptomycinu přiletěl expres. Ještě byly obavy, jestli mi antibiotikum lidově řečeno **zabere**. Nezklamalo! Můj stav se od hodiny k hodině až zázračně zlepšoval, byť ne k úplnému vyléčení, ale její hlavní smrtelný atak byl zastaven. Pozdější léčba a operace v sanatoriu v Jablunkově nakonec nemoc zdolala úplně...

Na začátku úsilí o záchranu mého života, tehdy sedmnáctiletého kluka, který měl za sebou jako gymnazista a fotbalový dorostenec krátkou, leč úspěšnou sezonu, avšak nejistou budoucnost, byla dobrá vůle, solidarita a láska k bližnímu dvou lanžhotských rodáků. Vůbec mne neznali, snad moje rodiče trochu, a nemohli předvídat, co ze mne bude, zda si tedy jejich pomoc zasloužím. Myslím, že svými životy ještě stihli začátek mé skladatelské činnosti, možná, že některá z mých písniček, třeba **Tá naša zem** dozněla až k jejich sluchu.

Jistěže jsem jim mockrát poděkoval i veřejně prostřednictvím krajaňského časopisu HOSPODÁŘ, vycházejícího v Texasu. Moje vděčnost a vzpomínka na ně trvá...

Fotografie, která tuto moji vzpomínku doprovází, je převzata z publikace zvané **PAMÁTNÍK Ústředny Moravských spolků v Chicagu**, vydané Ústřednou u příležitosti **Sedmého Moravského Dne a akce pro finanční pomoc Sociální Péči na Moravě**, tak to v publikaci stojí. Tenkrát se Moravský den konal v červenci v prostředí Plzeňského parku, v chicagské části zvané Berwyn.

Naši lanžhotští rodáci, František Gajda a Jan Gál, jehož příjmení je už psáno jako Gall, vždycky patřili do skupiny organizátorů a cvičitelů Moravských dnů, jako osobnosti mezi krajany uznávané. V tom Památníku je řada fotografických dokumentů, zachycujících prů-

Banderium ze čtvrtého Moravského Dne

vod i vystoupení v Plzeňském parku **pod májů!** V čele průvodu, věřte nebo nevěřte, jeli na koních muži v krojích - červenicích pod guláčama, tak zvané **banderium!** A v dlouhé, široké ulici Chicaga tisíce diváků! Dojemné až až! Takovou sílu toto krajaňské hnutí tehdy v Americe mělo. Naše dechovka Lanžhotčanka při svých známých zájezdech do USA zastihuje už jenom velmi skromné doznívání kdysi tak velkolepých Moravských dnů s hody, slováckou svatbou, fašankem a jinými zvyky.

Na protějš (zadní) straně fotografie stojí toto: Srdečné pozdravy na Moravu zasílají LANŽHOTŠTÍ KRAJANÉ: Jakub Uher, manželka Rosalie a dítka Růžena, Marie a Vilém, Methoděj Černý, Gary, Indiana, František Gajda st., František Gajda ml.,

manželka Olga a dítka Frankie a Patsy, Jan Gall ml., manželka Marie a dítka Jeanette a Kenneth, Ferdinand Skusil, Gary, Indiana, Jan Hrubý, manželka Terezie a dítka Vlasta a Jiřina, Viktor a Lena Urbášek, Františka Uhlířová, roz. Hrubá, a dítka Ludmila a František, Cyril Hodonský a syn ve vojenské službě Spojených států, Kateřina Uhlířová, roz. Gajdová, Rosalie Gajdová, Jan Pyskatý s manželkou Barbarou z Chicaga. Na jiných stránkách Památníku se můžeme ještě setkat s těmito jmény: **Rosalie Vavřínová, Josef Vávra z Kostelan s manželkou Františ-**

kou, roz. Batkovou z Lanžhota na Moravě, Jan a Eleanor Gall z Lanžhota, Marie Šestáková...

Když uvážíme, že Památník, ze kterého cituji a čerpám, byl vydán v roce 1945, tedy před 63 lety, pochopíme, že s velkou pravděpodobností už nikdo z jmenovaných nežije,

snad ta uváděná dítka. Ale byli to naši **rodáci**, na svět v Lanžhotě přišli a nějaký mladinký kousek života v něm prožili, než je osud zaval na mnoho a mnoho míst obrovského kontinentu Ameriky. Věřím, že nikdo z nich nezhrěšil natolik, abychom mu nevěnovali zavzpomínání. Snad i u nás v Lanžhotě stále žijí příbuzní některých z nich, abychom s úžasem pochopili, jakými vzdálenostmi v čase a prostoru jsou provázáni příslušníci některých rodů.

Po tragických událostech let 1948 a 1968 se tato provázanost ještě více zmožila, aby po roce 1989 byla zbavena pout režimu, který jí nepřál. Dnes i naše mladé lanžhotské generace berou jako samozřejmost možnost vycestovat do blízké nebo vzdálené ciziny, včetně USA, jen tak se po ní porozhlédnout, nějakým dob-

rým zaměstnáním přilepšit si, a potom zase vandrovat dál, nebo se na trvalo usadit, pokud nakonec přece jenom nedají přednost domovu srdci nejbližšímu - rodišti.

Nepatřil jsem mezi ně. A není mi to ani líto. Kořeny mého patriotismu jsou k nepřetrhnutí. Ale snad něco z mé různorodé tvorby se do té ciziny, mezi krajany dostávalo a dostává,

možná i k potomkům **Františka Gajdy a Jana Gála**, mužů, jejichž pomoc dovolila mojí mamičce odložit tu bílou košili na radostnější příležitost; její i moji...

Člověku byly dány ruce ne jenom, aby bral, ale i dával!

Jož. Uher

ZAKUKALA KUKULENKA

V pondělí devatenáctého května se rozloučili lidé z celého Podluží s jednaosmdesátiletým **skladatelem a cimbalistou Vladimírem Hnátkem**. Poslední sbohem mu přišli dát do břeclavského kostela sv. Václava a posléze na hřbitov tohoto města, ve kterém prožil časově nejdelší část svého života.

Rodově patřil svými kořeny do Tvrdonic (hospoda U Hnátků), kde našel studánku inspirací ke své písňové i hudební tvorbě. Ženu pro celý život si však vyhledal v Lanžhotě, v sedláckém stavení naproti obecné škole, u Bartošů, jak se v místě v mluvě lidu říkalo. S jeho osudem ten svůj spojila dcera Cyrila Bartoše - Bartošika **Anička**. Taková pomocnice, jakou potřebuje každý tvůrce k tomu, aby jeho tvorba bohatla a rozvíjela se.

Zpěváci Břeťa Osička, Mirek Mordych, Franta Uher a mnozí jiní jejich rovníci, ne tak slavní jako oni, ale i některá děvčata jejich generace, si jej pamatují jako hudebního po-

mocníka Jiřiny Uhrové - Ševčíkové, se kterou tenkrát vedl v Lanžhotě dětský národopisný soubor.

Fotografie, která doplňuje těchto pár vzpomínkových, ale i děkovných řádek, nečinících si nárok na nekrolog podrobnější a faktograficky bohatší, připomíná nám **Lađu Hnátku** z doby jeho tvůrčího vrcholu, nejrozsáhlejší pedagogické činnosti, ale i nejpříněšší životní svěžesti.

Těm, kteří jeho písničky znali, znají a určitě

ještě dlouho poznávat budou, nemusím snad připomínat, že titulěk tohoto zastavení se nad odchodem Ladi Hnátku patří jedné z jeho nejmilovanějších písniček.

Je jistě smutno na duši každému z nás při vědomí, že ve tvrdonské dubině ty jeho kukulenký znova a znova kukat budou, ale on už je neuslyší.

Každé uší zahluší země, i ta podlužácká ...

- ulka -

PATRIOT

PROLOG: Smrt dobrého kamaráda je jako ztráta jednoho z pevných článků řetězu, jímž jsme připoutáni k naději, že svět není zlý! (J.U.)

Mgr. Ludvík Trčka
(1934 – 2008)

Jednoho dubnového odpoledne prochladne ve studeném dešti sedmadvacetiletá Anička, řečená Létalka, provdaná za jednatřicetiletého Ondřeje Trčku z rodu Trčků na kopečku u obecní váhy. Píše se rok 1940 a mladí manželé mají spolu už pětapůlletého synka Ludvíčka.

Narodil se jim v domě číslo popisné 809 v Havlíčkově ulici, nebo též za obecnou školou, kde od svatby žijí. Jako šťastná rodinka.

Z prochladnutí se zrodí zápal plic. Čtyři dny před koncem dubna Anička umírá. Aničku v rakvi nese v pohřebním průvodu na ramenou šest mladých mužáků. Když se kamenitou silnicí v Kostické ulici blíží k transformátoru, jako vlna tsunami pohltní všechny průtrž mračen. Účastníci pohřbu se schovávají v domcích podél silnice, mužáci na ramenou s Aničkou v truhle doslova vběhnou do vřátnice jednoho stavení. Když se mraky s metlou lijáku převálí

kloví kam za les, lidé se znova seřadí do pohřebního průvodu a na hřbitov už dorazí téměř za sluníčka.

Tam je u hrobové jámy se starostí v tváři čeká hrobař strýc Jan Prajka. Vdovci i panu faráři Hübnerovi šeptá, že **jama je plná vody, lejavec ju zalél, co fčil?** Voda nevoda, obřad s pohřbíváním musel proběhnout jak je psáno a dáno. Rakev s Aničkou se na špinavé hladině dešťové vody v hrobové jámě houpe jako velká lodička z dubové kůry. Možná takto nějak ji vnímá pětapůlletý Ludvíček, přitisknutý k noze tatínka, s hlavou pod jeho dlaní.

Žádnou takovou ochrannou dlaň však už na hlavě necítí o sedm let později, v únoru sedmačtyřicátého, když mu k mamičce na lanžhotském hřbitově, pár kroků od hlavní brány, pochovávají i tatínka Ondřeje, podruhé ženatého, s jediným potomkem Ludvíčkem, kterému na začátku prosince téhož roku bude třináct let...

Neprší, ale vzpomínky v Ludvíčkově hlavě znova a znova ten liják, a tu hrůzu z vodního kaliska v hrobové jámě vrací.

V polovině dvacátého století, byť pouhé dva roky po i v Lanžhotě životy ničící druhé světové válce, není v této z pohromy se vzpamatovávající obci, spíše už městečku, tolik sirotků, aby případ Ludvíčka Trčkových zůstával bez mimořádného zájmu. Spíše naopak. Co najednou s chlapcem, který si brzo vyjde měšťanku? Sám v domku? U studených kamen?

Do opatrování si jej střídavě berou sestra Ludvíčkovy mamičky tetička Marie, provdaná

za Josefa Hodonského za obecnou školou a bratr strýček František Létal vedle Hrubé hospody. A tak sirotek Ludvíček má sice dva domovy, ale kdo by nepochopil, že ten skutečný a jediný, do kterého se rodí každý z nás, už nikdy mít nebude?

Ludvíček byl mladík velmi pohledný, dobrácké a tiché povahy, a tak když jej poté, co si vyšel měšťanku, tedy základní školu v Lanžhotě, poslali jeho opatrovatelé po poradě a na doporučení faráře k studiu v církevním gymnáziu na Velehradě, mysleli si mnozí, že z něho bude panáček. Tedy kněz... Ale k tomu by určitě nedošlo ani v případě, že by o osudech lidí nezačal i proti jejich vůli rozhodovat komunistický režim.

Je to známá a popsaná událost. Jedné noci v roce 1950 PŘEPADLA KOMANDA SNB, StB a lidových milicí všechny kláštery římskokatolické církve, včetně škol a jiných zařízení při nich. Došlo k tomu i na Velehradě. Rehoľníky internovali nebo přímo uvěznili a vyděšené kluky gymnazisty rozehnali domů...

Co s údajným „adeptem kněžství“ Ludvíčkem? Snil o studiu na dopravní škole ve Valticích, ale o tom mohl opravdu jenom snít. Pro režim byl už jenom kvůli tomu Velehradu nespolehlivým. Nepřijali ho.

(Zde poněkud odbočím a předběhnu čas. Při našich příjemných besedních posezeních mi Ludva nejednou vyprávěl, jak poté, co mu byl vystaven občanský průkaz, ukázal mu v něm, jeho lanžhotský spolužák, svazácký funkcionář, nepatrnou černou tečku nad jedním písmenem v jeho jméně. S vysvětlením, že jde o tajné znaménko, které nositele takového občanského průkazu charakterizuje jako společensky nespolehlivého a politicky nebezpečného. Takové **punce** si režim vymýšlel na jemu nežádoucí občany.)

Jako zedník režim zřejmě ohrozit nemohl. Tak mu dovolili, aby se jím vyučil. Všechny ty kádrové a diskriminační režimní pikle přetavily Ludvíčka v Ludvu. A možná se v něm vzbudila vzpurnost, osilovnost a zarputilost příslušníků rodů ze strany otce i matky. Nevzdává se a prořáží. Absolvuje stavební průmyslovku a jeho

první umístěnkou po tomto studiu je post stavebního technika v hodonínské elektrárně. Ale to mu nestačí, jde dál: dosahuje takového pedagogického vzdělání, které ho pasuje na kantora v učňovských školách. Nakonec už skoro pětadvacetiletý je jako vysokoškolák odměněn akademickým titulem Mgr. Vyučuje v Brně desítky let a jeho bývalí učňové se k němu i po letech hlásí jako k laskavému a spravedlivému učiteli, který vždy uměl naslouchat a předávat vše, co znal...

Osud mu přece jenom neupřel ani radost ze šťastného manželství; v roce 2007 oslavil se svou ženou Martou zlatou svatbu, po boku hodných dětí syna a dcery.

Ale to už více než těch padesát let žil mimo Lanžhot. Nejvíce, tuším, pětadvacet let v Moravských Knínicích u Kuřimi. S hrdotí a právem, co vše tam vybudoval. Jako zásadový nestraník byl aktivním coby funkcionář zahrádkářského svazu, pomáhal řešit problémy stavební komisi. Jeho živlem a skoro až posedlostí bylo úsilí stále se vzdělávat. V Brně jako důchodce absolvoval několik „semestrů“ tak zvané university třetího věku, byl pyšný na diplom, který získal.

Dnes už se nedívám, že chtěl studovat dopravní školu, neboť cestování všemi možnými dopravními prostředky, hlavně však vlaky, autobusy a „šalinami“, byla jeho druhá vášeň, vedle sebevzdělávacího poznávání. Ať však byl, kde byl, ať cestoval tam či tam, jeho srdce tlouklo a jeho duše planula zdravým patriotismem k rodnému Lanžhotu! Folklor, fotbal, rozvoj obce v město, nic z toho nepouštěl ze zřetele. Do Lanžhota dojížděl pravidelně několikrát za rok, a ne toliko kvůli zastavení u hrobu rodičů. Neměl rád lhostejnost, nepořádky, okamžitě reagoval podnětnou kritikou, kterou nejednou „napráskal i mně“! Měl plány, kam všude mne letos z toho mého zápecnictví konečně vytáhne, třeba „v zubech“, jak se říkává. Jak rád bych se mu nebránil, kdyby právě moje ochota mu to mohla umožnit...

Tak jako já i on měl své zdravotní problémy, ale nikdy si je nepřipouštěl, myslel si snad, že je žulový balvan, který každou chorobu převál-

cuje. Své milované ženě pomohl svést vítěznou bitvu s těžkou chorobou, a kdyby to šlo, pustil by se do kurýrování i mne samotného. Jako výtečný proutkař mi všude, kde jsem bydlel, určil místa špatných patogenních zón, takže by mi pěkně zahýbal nábytkem, kdybych svolil...

Úžas vyvolává a uznání zasluží Ludvova dvouletá práce na sestavení **rodokmenu rodu Trčků**, sahající až za hranici letopočtu 1700. Nevím, kdo jiný v Lanžhotě, snad až na Františka Kořínka, se může s takovým rozhledem po

silá Emma, víchorec s lijákem. To už byl Ludva ve vlaku z Kuřimi, kde se s manželkou usadili v penzionu, na cestě ke mně. Ani tragače kdyby padaly, tak by ho nezastavily. Do Lanžhota se z Břeclavi dostal autostopem, protože Emma vypnula na železnici proud.

Patřil mezi hrstku mých nejlepších kamarádů, a tak jsem ho vítal vždycky moc a moc rád. Jak bych mohl tušit, že toho dne navždy naposled? Výpadek proudu zasáhl i náš Dům s chráněnými byty, hlavní dveře nebylo možné

Ze svatby Františka Bartoše – Zmeka s Žofíí Hodonskou z Havlíčkovy ulice v únoru 1954.

*Stojící zleva: družba Ladislav Straka, mládenec Martin Bartoš – Pastorek, Janek Bartoš – Zmek, Janík Uher – Šlížek, ženich Franta Bartoš – Zmek, Franta Hodonský a **Ludva Trčka**. Prostřední v trojici mladých chlapců je Jenda Bartoš – Pastorek, mezi bratry Hodonskými z Břeclavi.*

vlastním rodu pochlubit. I to svědčí o Ludvově spjatosti s předky a rodištěm. Navíc jeho paměť jako matrika uchovávala množství dat narození a úmrtí příbuzných a přátel. Byl to, obrazně řečeno, les, v němž znal dobře skoro každý strom. Výtečně se v něm orientoval zrovna jako v železničním jízdním řádě.

Netušil však, kam až v čase je dána dráha jeho osudu...

V sobotu 1. března letošního roku jsem slavil malé velké narozeninové kulatiny. Toho dne se před polednem přehnala i přes jih Moravy zbě-

otevřít, a tak ode mne odcházel dvorem, zadními vrátky přes tak zvaný Holiščíák. V každé ruce kabelu, bíle prostovlasý, s jemným, chlapeckým a jakoby omluvným a lítostivým (že už musí jít) úsměvem, tiše říkající:

Tak ahoj! Nevím, kdy zase přijedu, dám ti vědět. Tak ahoj...

Ve středu 12. března mu telefonuji do brněnské nemocnice. Mluví s námahou, ale je rád, že mne slyší. A poprvé mne zarmoutí, když říká to, co nikdy před tím: Jožo, myslím, že je to se mnou zlé...

Večer téhož dne po osmé hodině měl všechno to zlé, co kdy v životě zažil, i tu chvilku, kdy se díval dětskýma očima na maminčinu rakev, houpající se v hrobové jámě na hladině kalné vody, navždycky za sebou.

Už nedořešíme poslední spor, který jsme spolu toho prvního března vedli ohledně mého aforismu, že **Smysl má jenom to, co má sílu pokračovat.**

A to jsem mu nestačil dát k posouzení další, ten, že:

ŽIVOT JSOU KŘÍDLA - JEN NA CHVILKU, SMRT JE KOTVA NAVŽDY!

A kdo že je to **PATRIOT?**

Vlastenec, člověk s láskou k rodišti.

Ludva takovým byl a zůstává...

Jož. Uher

LANŽHOTSKÝ DĚLOSTŘELEC

František Tuček – Hejtman

plukovník dělostřelectva čs. tankové brigády v Anglii v.v.
zenul v Praze v neděli 6. dubna 2008 ve věku nedožitých 90 let.
Narodil se 6. srpna 1918 v Lanžhotě.

Úvodem

Vždy, když jsem šel kolem budovy radnice v Lanžhotě, zabloudily moje oči na pamětní desku na rohu této budovy. Text na ní začíná slovy: Na věčnou paměť obětem národního odboje v době okupace 1939–1945. Následují pak jména tří padlých partyzánů a šestnáct jmen popravených nebo umučených v koncentračních táborech.

Jména těchto devatenácti občanů jsou uvedena také na pamětní desce vedle sochy T. G. Masaryka před Masarykovou měšťanskou školou v Lanžhotě a jsou napsána na seznamu v Muzeu města Lanžhot.

Jsou to hrdinové, kteří za naši svobodu položili to nejcennější – svoje životy. Je jistě správné, že na jejich oběti nezapomínáme a připomínáme si je na těchto památnících.

Jsou občané, kteří trpěli v nacistických žalářích, ale přežili, dočkali se svobody. Jsou to četnický strážmistr **Robert Červený, dělníci Štěpán Černý a Jaroslav Šajboch.** Jejich jména nejsou nikde uvedena, právě tak, jako jména mladých Lanžhotčanů, kteří se nesmířili s německou okupací v roce 1939 a odešli za hranice a vstoupili do čs. vojenských jednotek na Západě či Východě. Jen Bartošovi, přízviskem Bábíňáci, mají na rodném domě v Komenského ulici pamětní desku.

Nikde nejsou uvedeni občané, kteří odešli do čs. vojenských zahraničních jednotek a přinesli nám prapor svobody.

Jsou to letci **RAF Ladislav Šesták, Josef Hubička, Jaron (Jaroslav) Klvaňa,** střelec bombardéru, který byl sestřelen nad Dortmundem a až do května 1945 vězněn ve vojenských lágrech, **František Tuček - Hejtman, Jan Tuček - Piďůrek, Bohuš Trčka, Jan Fojtík - Poleva, Josef Vochta,** kteří bojovali u pozemního vojska čs. jednotek v Anglii anebo **Rudolf**

Macháček a František Ciprys, kteří bojovali v SSSR ve Svobodově jednotce také u Dukly.

A právě o těchto nikde neuvedených hrdinách jsem se rozhodl napsat. Jedním z nich je i rodák **František Tuček**, přízviskem Hejtmán. Žil v Praze. V době, kdy psal následující dopis, mu bylo 85 let. Urna manželky, zemřelé 2.10.2002, je uložena v rodinném hrobě na lanžhotském hřbitově, kde i on chce být pochován.

Jeho dopis se dá číst jako dobrodružný román. Posudte sami.

*František Uher - Žantá
březen 2003*

Dopis Františka Tučka, plukovníka dělostřelectva Čs. tankové brigády v Anglii v.v., ze dne 24. února 2003 Františku Uhrovi - Žantovi:

Milý jmenovče Františku Uhře!

Doufám, že se Tě nedotkne moje oslovení – jsme přece oba rodilí „Lanžhotčané“ a také trochu rodina. Můj strýc Kašpar Tuček měl za ženu Alžbětu, sestru Tvého otce. Tvoji strýcové byli mými dobrými přáteli a krejčí Toneček Žaludek, bratr Tvoji matky, mi ušil poslední oblek, ve kterém jsem utíkal do zahraniční armády.

Děkuji Ti za dopis, ze kterého mám radost jednak proto, že ještě jsou lidé, zajímaví se o naši nedávnou minulost a jednak si ožívují vzpomínky na kamarády – spolubojovníky z Lanžhota. Bylo nás 11 Lanžhotčanů, kteří jsme se dostali přes Slovensko a Maďarsko, strastiplnou cestou přes Francii do Anglie. Josef Vochta zřejmě pracoval na Středním východě a dostal se do čs. jednotky vedené generálem Klapálkem a po bojích v Africe jsme se setkali v Anglii.

První šestičlennou skupinu k útoku do zahraničí organizoval Tonda Bartoš - Bábiňák. Byl v ní jeho mladší bratr František, Jaron Klvaňa, Jan Fojtík - Poleva, Jan Tuček - Pidůrek a já František Tuček - přízviskem Hejtmán. O útoku z Protektorátu jsme s chlapci Bábiňákovými uvažovali už v červnu 1939 a to do Polska, ještě před vypuknutím války. Domluvi-

li jsme se, že Bábiňáci půjdou napřed, protože jsme neměli dostatek informací, a když tam zůstanou a do několika dní se nevrátí, půjdeme za nimi. Oni se však asi za tři dny vrátili. V Polsku se přihlásili na policii a tam jim řekli, že v Polsku žádná československá legie není, aby se sami vrátili tak, jak přišli, nebo že je předají Němcům. Tak nám útěk přes Polsko nevyšel. Čekali jsme a sháněli informace o zahraničním odboji. Po vypuknutí války 1. 9. 1939 jsme už věděli, že existuje tak zvaná balkánská cesta do Francie a že na nádraží v Lanžhotě jsou lidé, kteří uprchlíkům pomáhají. Ve smluvený den (přesný datum si nepamatuji) jsme se sešli na nádraží k přechodu na Slovensko nákladním vlakem kolem půlnoci. Měli jsme smluveno se strojvedoucím, že před Kúty zpomalí a my vyskáčeme z brzdových budek. Z opatrnosti jsme nešli do vagonu vlakvedoucího, který o nás také věděl. Vlak byl však důkladně hlídaný Němci a my se do něho nedostali. Počkali jsme proto na další, který jel kolem třetí hodiny ráno. Dostali jsme se do něho, ale neměli jsme domluvu se strojvedoucím, a proto jsme museli vyskákat před Kúty bez zpomalení jízdy. Podávalo se to bez úrazu a šli jsme pěšky až do Sekul. Tam jsme nastoupili do osobního vlaku a jeli do Děvínské Nové Vsi.

Tam nás čekal Jožka Bartoš - Bábiňák, bratr utíkácího Tondy a Franty, který tam pracoval na nádraží jako výpravčí. V jeho bytě jsme se usušili, protože jsme byli mokří od sněhu a odpočinuli si. Večer jsme se vydali na další cestu.

Netrvalo to dlouho a Jožka převaděče sehnal. Bylo domluveno místo, den a hodina, kde se sejdem. Nemohli jsme chodit po Bratislavě ve skupině po šesti. V Bratislavě v odpoledních hodinách u obchodního domu Brouk a Babka jsme tedy čekali rozdělení po dvou. Dva Bábiňáci, Fojtík s Klvaňou a já s Janem. Převaděč odmítl převést celou skupinu a požadoval rozdělení po třech. Tak jsme se rozešli. Bartošové a ještě jeden měli jít napřed. Bartošové přizvali jednoho z páru Fojtík - Klvaňa a ten druhý měl se mnou a s Pidůrkem počkat na další termín. Oba to však neúprosně odmítali, a tak převaděč svolil převést přes hranice čtyři osoby najed-

nou. Jan Piďůrek a já jsme tam zůstali. Rozchod nebyl zcela korektní. Nám to oznámil Jožka až po jejich odchodu. Piďůrek měl známou v Děvínském Jazeře a řekl, že půjde k ní. Vrátil se však až do Lanžhota.

V Lanžhotě se dověděl, že gestapo je už o našem útěku informováno a utíkal tedy po druhé. Byla to početná skupina a byli v ní Antonín - Tonek Bábiňák, otec již utečených synů, Ladislav Šesták, Jožka Hubička, Bohuš Trčka, Jan Tuček - Piďůrek, student Libor Zapletal z Podivína, Franta Dvořák a František Pavelka z Velkých Bílovic. Jejich přechod zajišťovala na nádraží učitelka Zdenka Pokorná a tak kolem půlnoci 31. 3. 1940 odjeli všichni nákladním vlakem z lanžhotského nádraží směrem na Bratislavu.

U Jožky Bartoše jsem se sešel s Ladislavem Horákem, gymnastou, který pracoval v bance „Slavia“ v Břeclavi, se kterým jsem se znal. Sděлил mi, že s Jožkou Bartošem sehnali převaděče, který určil místo, den a hodinu, kde máme čekat. Bylo asi 11 hodin v noci, přišel tam Jožka a neznámý člověk, který šel přes hranice u Biskupic se mnou. Šli jsme pěšky asi přes tři vesnice a na nádraží on zakoupil jízdenky do Budapešti. Uměl trochu maďarsky. Spolu jsme dorazili na francouzské velvyslanectví v Budapešti, kde se mi ztratil a víc jsem ho neviděl.

Já jsem v Budapešti pobyl asi týden v jedné židovské rodině a potom přešel ilegálně u Kiškunhaláše s větší skupinou do Jugoslavie, kde nás už pohraničníci vítali a promáčené a zmrzlé pohostili. Ráno druhý den nás strážný doprovodil do Subotice, kde už nás přijali jako dobrovolníky do československé armády a ihned odeslali do Bělehradu. Tam nám vystavili společný pas jako francouzským turistům, na který jsme za týden odjeli vlakem údolím Vardaru a Moravy přes Makedonii do Soluně, Cařihradu, Ankary až do Beyrouthu, dnešní Libanon. Tam nás ubytovali v kasárnách francouzské cizinecké legie. To už tam dozrávaly pomeranče a banány. Čekali jsme na loď, která nás převezde do Francie. Stalo se tak počátkem dubna a přes Alexandrii a Alžír jsme přistáli v Marseill ve Francii. Odtud jsme pak, už jako českoslovenští

vojáci, odjížděli do Anglie, sídla nově se tvořící československé divize.

Až zde jsem zjistil, že oba Bábiňáci, Klvaňa a Fojtík - Poleva byli po přechodu do Maďarska zatčeni a vězněni v Tolónházau. Teprve po měsíčním trestu za nedovolené překročení hranic vrácení zpět na Slovensko a odtud začínali znovu.

Byl jsem přidělen k dělostřeleckému pluku, šesté baterii a po měsíci přeložen k nové protitankové baterii. Do bojů jsme nastoupili v době, kdy francouzská armáda byla v naprostém rozkladu. Chyběla hlavně součinnost a u Francouzů odvaha. Když Francie padla, požadoval Hitler vydání našich jednotek, ale na poslední chvíli se nám podařilo odjet z přístavu Septe na lodi „Northmour“ do Velké Británie. Pod duby zámeckého parku Cholmondeley vyrostlo stanové město. S generálem Klapálkem sem přišlo dva tisíce československých vojáků, kteří dali v Africe na frak Rommelovi, a kromě nich i někteří příslušníci vládního vojska z Itálie.

Po zformování nové Československé brigády jsem byl zařazen k dělostřeleckému pluku a zde sloužil v hodnostech od vojína až do nadporučíka. V roce 1943 jsem absolvoval parašutistický výcvik jako Tonda Bartoš, Libor Zapletal a František Pavelka. V Protektorátu jsem shozen nebyl, přestože vycvičených parašutistů bylo okolo tří set, shozeno bylo jen několik desítek.

V roce 1941 jsem v Anglii absolvoval důstojnickou školu. Důstojníkem jsem byl jmenován až v roce 1944 po odchodu na frontu spolu s dalšími absolventy. Velitelská místa se uvolnila odchodem velké skupiny důstojníků do SSSR.

Po velkém cvičení ve Skotsku následoval přesun čs. vojska do jižní Anglie a všechno žilo v očekávání hodiny „D“ - počátek invaze. Přednost však měly vyšší anglické jednotky, takže Čechoslováci se vyloдили až ve 2. a 3. sledu. Přesto tam byly obrovské ztráty, hlavně na straně Američanů. Naše brigáda, přidělená k armádní skupině polního maršála Montgomeryho, měla 304 bojových tanků, dostatek pohonných hmot i dělostřelecké munice. Jenomže

Angličané potřebovali udržet v obklíčení dvánáct tisíc Němců v prostoru Dunkerque. Aby mohli postupovat dál, zůstali jsme tam trčet my. Válku jsem skončil ve Francii s tankovou brigádou u dělostřeleckého pluku.

Po návratu do ČSR jsem sloužil v Československé armádě v další činné službě. Byl jsem tři čtvrtě roku vězněn v „domečku na Hradčanech“ a na Pankráci, obviněn z velezrady, ale na konec pro nedostatek důkazů propuštěn. V civilu jsem jako západní voják mohl pracovat jen manuálně. Byl jsem zaměstnán v Kablo Hostivař až do roku 1954, kdy jsem onemocněl a po operacích na lékařské doporučení uvolněn z fyzicky náročné práce ze zaměstnání odpovídajícímu mému vzdělání. Našel jsem si zaměstnání v chemickém průmyslu, kde jsem pracoval až do důchodu jen v referentských funkcích. Na vyšší funkce jsem se jako nestraník nedostal.

V roce 1948 jsem se oženil s **Jelenou Holou** a v roce 1950 se nám narodila dcera Eva. Více dětí jsme neměli. S manželkou jsem žil v Praze 54 let až do 21.10. 2002, kdy náhle zemřela. *Její urna je uložena v Lanžhotě v hrobě mých rodičů a sourozenců. Já sice od roku 1945 nejsem v Lanžhotě, cítím se tam však být stále doma a přejí si tam být i pochován s rodiči, sourozenci a manželkou v jednom hrobě.*

Za účast ve druhé světové válce jsem obdržel Československý válečný kříž 1939, Medaili za zásluhy o osvobození, Pamětní medaili F.V.B., anglickou Válečnou pamětní medaili za účast a vítězství. V roce 1989 jsem byl rehabilitován a povýšen do hodnosti plukovníka v.v.

Ještě k mému životopisu:

Narodil jsem se v Lanžhotě v domě číslo 594 v ulici Kout dne 6. 8. 1918. Obecnou školu jsem vychodil v Lanžhotě a mými spolužáky byli František Bartoš-Bábiňák, Jan Fojtík-Poleva, Jožka Hubička, Vašek Uher (jeho otec byl starostou), Tonda Mayer a Miroslav Stánek, syn poštmistra a další kamarádi. Z 5. třídy obecné školy jsem přešel na Gymnázium v Břeclavi, kde jsem ukončil čtyři třídy.

V roce 1933 přeložili otce, který pracoval na železnici, na Slovensko do stanice Zbehy u Nit-

ry a já jsem měl buď jít na klasické gymnázium a složit za čtyři roky zkoušku z latiny a staročestiny, nebo jít na odbornou školu - obchodní akademii. Zvolil jsem obchodní akademii, ale ztratil jsem tím jeden rok. V roce 1938 jsem maturoval a byl odveden k prezenční vojenské službě, kterou jsem nastoupil až v roce 1939 v důstojnické škole v Praze. Po okupaci ČSR 15. března nás z armády propustili.

Nakonec údaje o naší rodině:

Rodiče: otec **Antonín Tuček** narozený 23.5.1886 – zemřel 24.10.1976

matka **Anna** roz. Mikuličová nar. 20.10.1889 – zemřela 28.1.1965

Sourozenci: **Jan** Tuček nar. 24.2.1921 žije ve Valticích

Miloslav Tuček nar. 13.12.1922 zemřel 27.11.1968

Stanislav Tuček nar. 14.11.1924 zemřel 11.8.1989

Anna Tučková nar. 17.4.1926 zemřela 23.4.1944

Růžena provdaná Hakalová nar. 16.8.1928 žije v Lanžhotě

Děti: dcera RNDr. **Eva** Stříbrná nar. 22.4.1950, žije v Praze

Milý jmenovče, doufám, že jsem Ti poskytl dostatek informací o mé osobě a přejí Ti hodně zdraví.

Tvůj rodák

František Tuček, plukovník v.v.

EPILOG

Na statečnosti a věrné lásce k vlasti a rodišti vyrůstají velké osobnosti, jichž by si měla vlast vážit. Náš rodák plukovník FRANTIŠEK TUČEK - HEJTMAN se takovou osobností v těch nejtěžších chvílích jeho i domoviny stal. Proto jeho památce náš zpravodaj věnoval prostor, jaký je ho hoden. ŽIVOT JSOU KŘÍDLA - NA CHVÍLI, SMRT KOTVA - NAVŽDY. Vzpomínky by kotva ke dnu stahovat neměla. O tom rozhodují živí ...

Jož. Uher

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Narozené děti

Veronika Uhrová – Pavlína a Luděk Uhrovi, Vinohrady
 Sabina Procházková – Marcela a Erik Procházkovi, Nádražní
 Marek Šimko – Hana a Jan Šimkovi, Kostická
 Vladan Kaňa – Miroslava a František Kaňovi, I. Olbrachta
 Lukáš Uher – Hana a Lukáš Uhrovi, Kout III.
 Jana Říhová – Eva a Miroslav Říhovi, Dolní
 Pavla Uhrová – Mgr. Jana a Jiří Uhrovi, Lesíčková
 Adéla Meluzínová – Leona a Dušan Meluzínovi, Lipová
 Zbyněk Petrla – Jitka a Ing. Dušan Petřlovi, Nová
 Jakub Mužík – Gabriela a Jiří Mužíkovi, Komenského
 Tomáš Bartoš – Ing. Lucie a Jaroslav Bartošovi
 Aneta Fojtíková – Martina a Milan Fojtíkovi, Komenského
 Ema Benešová – Magdalena a Petr Benešovi, Na Peci

Sňatky

Bohumil Esterka, Kostice – Jana Balgová, Lanžhot
 Michaela Létalová, Lanžhot – Boris Didov, Lanžhot
 Zlata Trčková, Tvrdonice – Petr Kříž, Lanžhot
 Michaela Petřlová, Lanžhot – Bronislav Petrla, Kostice
 Michaela Uhrová, Lanžhot – Andrej Hanzlík, Malacky
 Jaroslav Trubač, Lanžhot – Hana Štikarová, Strachotín

Výročí sňatků

50 let manželství

Ludmila a Ludvík Poláčkovi, K. Čapka
 Anna a Zdeněk Vítovských, II. Příční
 Růžena a František Šestákovi, U Struhy II.
 Blažena a Josef Poláchovi, Masarykova

Výročí narození

92 let

Anastázie Hakalová, Havlíčkova
Anna Straková, Masarykova

85 let

Jarmila Uhlířová, Stráže
Marie Uhrová, Komárnov

80 let

Anastázie Janulíková, Luční
Žofie Bartošová, Havlíčkova
Marta Bartošíková, I. Přiční

75 let

Jan Třetina, Komárnov
Antonín Uher, Na Peci
Růžena Bartošová, Luční
Anna Uhrová, K. Čapka
Marie Ciprysová, Stráže

70 let

Marie Uhrová, Lesíčková
Jan Vališ, MUDr. Kepáka
Marie Petřlová, Nádražní
Svatopluk Štěpánek, Masarykova
Ludmila Osičková, Kostická
Božena Létalová, Sokolská

65 let

Eva Jeřábková, Kostická
Jiřina Kořínková, Havlíčkova
Jaroslava Hakalová, Kostická
Miroslav Trubač, Stráže
Antonín Tuček, Břeclavská
Anna Kosková, F. Palackého
Jaroslava Šilinková, Stráže
Věra Uhrová, MUDr. Kepáka
Eliška Ryčovská, K. Černého

60 let

Věra Kořínková, Sokolská
Jiří Uher, Hrnčířská
Milena Kadlecová, Kostická
Marie Prajková, Vinohrady
Pavel Hlinický, Hrnčířská
Antonín Fojtík, Mlýnská III.
Bohuslav Novotný, Nádražní
Zdeněk Trubač, Lipová
Jan Tuček, Gagarinova
Pavel Adam, Vinohrady
Josef Luňák, F. Palackého
Petr Paulík, Nová

Úmrtí

Božena Vlková	76 let	Kout III.
Josef Fojtík	85 let	K. Čapka
Růžena Šestáková	89 let	U Stadionu
Květoslava Třetinová	83 let	Lesíčková
Růžena Tučková	83 let	MUDr. Kepáka
Anna Sýkorová	89 let	J. Wolkera
Jan Rabušic	54 let	Kout III.
Pavel Láník	58 let	U Struhy I.
Josef Paulík	85 let	Hrnčířská
Martin Gajda	85 let	Nová
Ludmila Uhrová	78 let	Stráže
Václav Uher	82 let	Dolní

I takové obřady se dělají

Nejenom tradiční sňatky, vítání dětí do života, ale i jubilejní setkání manželů jsou uskutečňována v obřadní síni Městského úřadu v Lanžhotě.

Na sobotu 31. května byli na setkání jubilanů – manželů pozváni občané, kteří v letošním roce slaví 60 a 50 let společné cesty životem.

Na pozvání starosty města se dostavili manželské dvojice:

Božena a Václav Uhrových a Lidmila a Stanislav Helešicových, kteří společnou cestu životem nastoupili před 60 lety.

Dále Ludmila a Ludvík Poláčkových, Anna a Zdeněk Vítovských, Blažena a Josef Polákových, Marie a Jindřich Jeřábkových a Ludmila a Ján Kubiščíkových, kteří uzavřeli manželství před 50 lety.

Starosta města jim poděkoval za jejich celoživotní práci pro rodinu a společnost, za to, že

se vždy snažili a i nadále snaží předávat svým dětem, vnukům a pravnukům své zkušenosti a životní moudrosti, včetně příkladného harmonického rodinného života.

Obřad doplnily básničky dětí z MŠ a studentek a písně našich zpěváků.

Celý slavnostní obřad byl kladně hodnocen všemi účastníky.

Hana Tučková

Jsme kulturní lidé?

Jsme skutečně tak kulturní občané, jak si myslíme? V naší obci se pořádají zájezdy na různá kulturní představení. Máme tady knihovnu. Máme doma televizi, internet... Patří to všechno ke kultuře? Určitě ano, ale kulturního člověka to z nás neudělá. Kulturního člověka dělá jeho chování. Dovolí si někdo z vás při divadelním představení bavit se se sousedkou, co bude zítra vařit? Vykládat si při koncertu nebo třeba při baletu? Říkáte si, to by se nehodilo? Věřím tomu, že ano. A taky věřím tomu, že ještě netušíte, kam směřuji. Tak tedy:

V naší obci se každoročně pořádá několik vystoupení našich dětí. Od těch nejmenších až po ty téměř dospělé. Je velmi dojemné, s jakou vervou a s jakou láskou děti předvádějí své výkony. Na tato vystoupení jsem velmi ráda chodívala, protože mám děti a jejich projevy velmi ráda. Ano, píšu chodívala, ne chodím.

A to z jednoho důvodu. Neslyším je. Ne, neztratila jsem sluch. Ale na těchto akcích bývá takový hluk, že děti není vůbec slyšet. Není to dlouho, neodolala jsem a sledovala na „kabelovce“ přehlídku několika dětských souborů. A věřte, že mi vystupujících dětí bylo upřímně líto. Všechna jejich snaha ukázat nacvičené vystoupení a pochlubit se, co umí, se ztrácela v neskutečném hluku, kdy se diváci chovali jako na jarmarku. Dokonce ani cimbálku nebylo slyšet. Je to projev naprosté neúcty k těmto dětem a všem ostatním účinkujícím.

Popřemýšlejte o tom. Vždyť je to stejné představení jako divadlo, jako balet, jako koncert. Proč tam vlastně chodíme? Poklábosit si? To můžeme jinde, v jiném zařízení. Vždyť ty dvě, dvě a půl hodiny se určitě dají vydržet.

Apeluji na všechny účastníky příštích dětských vystoupení. Zamysleme se nad tím. Bud-

me ukáznění. Jsme na koncertě a ukažme, že se umíme chovat, že umíme poslouchat a děkovat za vystoupení všem dětem, nejen tomu svému. Těšme se z toho, že máme tolik šikovných dětí. Pro děti, zvláště ty nejmenší, může být toto vystoupení stejně důležité jako pro umělce vystoupení v Národním divadle.

A myslíte i na to, že těchto představení se účastní také mnoho hostů z okolních obcí, a co si o nás řeknou? Ztratit kredit kulturních lidí se dá velmi lehce.

Jitka Uhrová

Co děláme a budeme dělat v kultuře?

Kultura v Lanžhotě - to nejsou jenom taneční krojované zábavy, které pořádají starci za podpory města, ale zahrnuje veškeré kulturní dění organizované společenskými organizacemi, podnikateli, školami a dalšími organizátory, kteří chtějí těmito akcemi nabídnout ostatním spoluobčanům možnost spojení dobrého s užitečným, tj. možnost odpočinku při příjemném posezení a poslechu hudby, ať už je jakéhokoliv žánru a zároveň využít možnosti ochutnání různých speciálů nabízeného občerstvení ve společnosti přátel a kamarádů.

V z h l e d e m k rozrůstající se síti pohostinských a restauračních zařízení v obci se rozšiřuje i nabídka kulturních akcí. Jedná se hlavně o letní období, kdy téměř každý víkend pořádají majitelé a provozovatelé těchto zařízení kulturní akce s občerstvením. Tato varianta je mezi občany velmi oblíbená, o čemž svědčí plně obsazené zástolky.

A co ostatní kulturní akce? Ptáme se: „Proč se jich účastní stále méně místních občanů? Opravdu už nikoho nic nezajímá? Nebo si říkají, že každé vystoupení je vysíláno v kabelové televizi?“ Někdy se opravdu zamýšlíme nad tím, zda tyto kulturní akce v kabelové televizi vysílat. Ale proč by měli staří a ne-

mocní spoluobčané doplácet na tento nešvar. Vždyť i oni chtějí vidět to pěkné a zajímavé, co se v Lanžhotě děje. Když už jim stáří nebo nemoc nedovolí účastnit se osobně, alespoň prostřednictvím televize se rádi podívají často i na své vnuky nebo pravnuky, kteří v pořadech vystupují.

Přes všechny problémy, se kterými se kulturní komise při pořádání různých akcí potýká, se tyto stále organizují a organizovat budou. Kdo do tohoto problému alespoň trochu vidí, ví, že každá akce je prodělečná, ale my nechceme na nikom

vydělávat, chceme nabídnout občanům možnost odreagování se od běžných starostí a problémů a naopak těm, co něco umí, dát možnost prezentace a povzbuzení do další práce. Příkladem jsou žáci Základní umělecké školy v Břeclavi – mladí muzikanti pod vedením Richarda Pavlíka ml., který je učí hrát na dechové a jiné nástroje. Mají svoji mladou dechovou kapelu, která již dvakrát v Lanžhotě vystupovala. Jsou to mladí kluci – žáci základní školy především z Lanžhota, kteří s velkým elánem cvičí a učí se. Výsledkem jejich snažení a pílě je poslech pěkné dechové hudby.

V letošním roce kulturní komise pořádala oslavu ke Dni matek, která se uskutečnila

v neděli 11. května. Vystoupila mladá dechová hudba Základní umělecké školy v Břeclavi a dále ženské sbory z Lanžhota, Brodského a Prušánek. Celý program sestavila a také jím provázela Marie Prajková, za což jí patří velké poděkování. Další akcí (i když neorganizovanou kulturní komisí) byla přehlídka mladých verbířů v sobotu 17. května.

Z chystaných akcí pro další období to bude již tradiční pořad „**Lanžhot Metoděje Prajky**“, který se uskuteční v sobotu 5. 7. 2008 na slováckém dvoře hospody U Bartošů. Vystoupí dechová hudba Búranka, dechová hudba Zá-

kladní umělecké školy v Břeclavi pod vedení Richarda Pavlíka ml., dechová hudba z Holandska a dechová hudba Žadovjáci, která bude hrát po skončení programu i k tanci. Začátek je v 19 hodin, vstupné 80,- Kč.

V neděli 3. 8. 2008 zase na slováckém dvoře hospody u Bartošů se uskuteční „**Lanžhotský přegulňák**“ – přehlídka vypravěčů. Účast přislíbil humorista Libor Pantůček, další lidové vypravěči a ženský sbor z Lanžhota. Začátek v 16 hodin, vstupné 80,- Kč.

Srdečně Vás na tato vystoupení zveme.

Hana Tučková

Odejděte od televize

... a přečtete si hezkou knihu. V městské knihovně vám jich můžeme nabídnout více než 19 000. Svůj žánr u nás najde každý. Ať se jedná o knihy zábavné, nebo naučné. A pokud nejste ještě našimi čtenáři, nic vám nebrání se jimi stát. Fond stále doplňujeme o novinky a nedávno jsme přivezli také 210 knih z výměnného fondu Městské knihovny Břeclav, čímž jsme rozšířili nabídku.

V době prázdnin, v červenci a v srpnu, budeme půjčovat tak jako každoročně mimo pátku. Tedy: pondělí 13.00 – 18.00, středa 9.00 – 12.00, 13.00 – 17.00, čtvrtek 13.00 – 18.00. Případnou výjimku oznámíme v kabelové televizi a místním rozhlasem.

Co si můžete např. půjčit? Pokud jste raději doma než na cestách, můžete se na ně vydat prostřednictvím zajímavých cestopisů. Mezi novějšími najdete např. šest dílů *Toulavé kamery, Sulawesi – ostrov zapomenutých lidojedů, Obrázky z Burgundska, Austrálie – pouští a pralesem, Kolem světa na kole, Indii za dalajlamou, Setkání s Kubou, Nový Zéland, Nezapomenutelná místa světa, Rusko – osmnáct obrazů z cesty po ruské zemi a klášterech*. Inspiraci na výlety najdete v knize *Výlety s dětmi* (Kam v České republice). Máte rádi čtení o osobnostech? Můžete si půjčit už tři díly rozhovorů Marka Ebena *Na plovárně, Nevšední setkání* - soubor rozhovorů s různými osobnostmi, kteří na sebe prozrazují i to, co ještě nikde neřekli (Grygar, Horníček, Hapka, K. Fialová, T. Halík...), *Šilensví vládců – od Caliguly po Stalina, Dobrý rodák Vladimír Menšík, Ladka Kozderková, Vlasta Fabianová* a další. Čeká na vás spousta románů romantických, společenských, detektivních. Stačí jen přijít a vybrat si. Přijďte! Rádi vám poradíme a pomůžeme s výběrem.

J. Bartošová, B. Benešová

Čtete ušima

Městská knihovna Břeclav nabízí pro zrakově postižené občany **zvukové knihy = celé nezkrácené texty knih** namluvené známými herci a nahrané na mag-

netofonových kazetách nebo ve formátu MP3 (k dispozici buď na CD nebo k nahrání na flash disk nebo MP3 přehrávač).

Zvuková knihovna se nachází v hudebním oddělení (ve dvoře knihovny v 1. poschodí).

Zvukové knihy se půjčují zdarma na 4 týdny.

Půjčovat si je mohou děti i dospělí po vystavení čtenářského průkazu (vystavuje půjčovna pro dospělé). Je třeba předložit doporučení lékaře nebo předložit průkaz Sjedenocené orga-

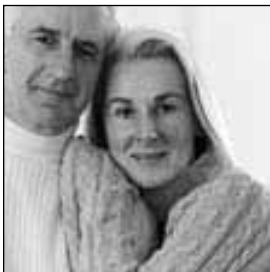
nizace zrakově postižených v ČR. Za registraci se platí 60 Kč na jeden rok.

Víte o někom, kdo by tuto službu chtěl využívat? Rádi vás budeme informovat v lanžhotské knihovně.

J. Bartošová

P O Z D Ě

Stáří je dalekohled, který k očím vzpomínek přikládáme z nesprávné jeho strany, abychom marně velkým vidět chtěli to, od čeho nás vleče Čas jako otroky. Těmi změnšninami v obrovských jako by dálkách věků i prostoru, jsou i naše lásky, které tam buď zůstaly, nebo s někým jiným, nebo v samotě jdou vedle nás, srdce tak daleko jedno od druhého. Jako našeptávač se nám do cesty plete to bolest zvětšující slůvko kdyby, které toho mohlo tolik změnit v našich tužbách po lásce, abychom byli dnes šťastnějšími, a s dalekohledem vzpomínek u očí dívali bychom se zpátky na něco jiného, třeba na ty lásky hry a kouzla, ze kterých nám do dnešků i zítřků přece jenom něco zůstává...

*Slyš, láska moje, léta citem k Tobě nepřiznány:
proč naše cudné těla nedotkla se mnohem dříve,
když ještě v loži nestrádal jsem stářím překonaný,
ba vášní v klíně vlnil se jak vítr koni v hřivě?*

*Dnes nečekej už, že Tě pohltním jak oheň otep
a výkřiky Tvých slastí ožehnu v něm k zešílení!
Má slabost není s to se krví opřít srdce o tep
a touhu únava, jak žoldák to co dobyl, plení!*

*Už chodníčky v mých snech
Tvou nahou krásou vyšlapané,
jak trávou Času noc co noc víc ve mně zarůstají;
Tvůj půvab, stále možná ještě panny nedotčené,
jak bílá pérka nocí do včerejšků odlétají...*

***Je pozdě na dotyk, z těl v milování svázat uzel!
Čas k tomu pominul, ta doba lásky her a kouzel...***

Jož. Uher

NÁŠ RODÁK V SHOWBYZNYSU

Kdo z Lanžotčanů by neznal rodinu Zonygů a Ryčovských, z jejichž hnízda vylétl Jirka Zonyga. Možná si někdo řekne, že už toho bylo napsáno dost. To bylo rozhovorů! V novinách, v televizi, v rozhlase, na internetu. Jak se říká: Pomalu aby se člověk bál otevřít ledničku, aby se i tam neobjevila jeho usměvavá tvář. Rozhovor s ním tedy dělat nebudeme. Ale napsat pár řádek se sluší. Vždyť Jirka mnohým úplně změnil sledovací hodnoty. Místo sledování různých oblíbených pořadů na jiných stanicích, neděli co neděli ve 20 hodin přepínali na Novu, aby sledovali Jirkův postup

v pěvecké soutěži X Faktor. A jakmile zazpíval písničku „Můj koníčku ryzovraný“ a mezi diváky se objevila jeho maminka, tak měl už vyhráno, alespoň u Lanžotčanů. A „Husličky“ to jen potvrdily. I starší generace, která moc neholduje rockovým písničkám, posílala SMS a ne jednu, jen aby Jirka postupoval a nakonec zvítězil. Nervozitu jsme prožívali s ním, chodili v neděli spát kolem půlnoci. Stálo to za to! Přejeme Jirkovi, ať si splní svůj sen a neztratí se ve světě „šoubyznyasu“. Ať je šťastný ve své rodině i v tom, co bude dělat.

J.B.

Boj s větrnými mlýny

Jen těžko hledám slova pro úvod tohoto článku o působení dětského národopisného souboru Lanžotčánek a jeho předčasném přerušení (nebo ukončení?). Když mne v létě r. 2006 požádal starosta František Hrnčíř, abych se pokusil založit v našem městě dětský soubor, hodně jsem se rozmýšlel. Zrazovali mne od toho jak moji nejbližší, tak také ti, kteří s touto činností už měli svou zkušenost. Já jsem se však rozhodl, že do toho půjdu.

Nejprve jsem musel sehnat uměleckého vedoucího, který by se věnoval výuce pásem, tanců, verbůňku apod. Jelikož jsem nenašel nikoho v Lanžotě, obrátil jsem se na Jaroslava Švacha z Břeclavi, který má bohaté zkušenosti jak s účinkováním v souborech Břeclavan, Podlužan, Jánošík (po rozdělení Ondráš), tak i s vedením dětských souborů, a to hlavně 15 let v souboru Břeclavánek. Po stáží v Německu účinkuje nyní v Old Stars Břeclavanu a vede dětské národopis-

né soubory v Bulharech, Moravském Žižkově a ve čtyřech mateřských školách.

Potom následoval nábor v mateřské a základní škole, přihlásilo se nám asi 25 dětí, nákup materiálu na kroje a ušití krojů našimi ochotnými ženami, kterým ještě jednou děkuji. Jelikož jsem měl ze začátku na starosti kromě organizace i hudební doprovod a učení zpěvu, konzultoval jsem na Lidové škole umění v Břeclavi s učitelkou Drábkovou různá intonační cvičení. Ta mne varovala, že nevím, do čeho jdu, a že s dětmi přijdu o nervy. Já jsem ji uklidnil odpovědí, že už žádné nemám. Téměř veškerý čas jsem věnoval organizaci, rozepisování pásem, písní jak pro děti, tak i pro chasu a vše šlo relativně dobře. J. Švach má obrovské zkušenosti a chtěl po dětech jenom práci. Sešlo se nám, bohužel, několik velmi neukázněných dětí, které provokovaly i ostatní, a tak neustále rušily průběh zkoušky.

Za nějaký čas k nám přišla jako vedoucí Martina Čadová, inteligentní děvče s vynikajícím hudebním sluchem. Přísná, pracovitá a spravedlivá. Ani tak se nám však nedařilo děti, jak se lidově říká, udržet na uzdě. A najednou se jako lavina rozjely řeči, jak děti bijeme, že na ně křičíme, že sprostě mluvíme. Jsem rád, že mnoho rodičů se nás zastalo a chtějí, aby J. Švach ve vedení pokračoval. Jedná se hlavně o ty rodiče a prarodiče, kteří se chodili na zkoušky pravidelně dívat. Ti největší kritici se ovšem nikdy podívat nepřišli, takže si stížnosti ani neověřili a nechali se ovlivnit druhými.

Když jsme připravovali chlapce na verbířskou soutěž a přijeli jsme na zkoušku do Břeclavi s Břeclavanem, měl tam zkoušku i Břeclavánek. Kluci jen zírali, jak jejich vedoucí dokázali děti usměrnit. Za dobu, co jsme se na ně dívali (bylo to asi ¾ hod.), se nezastavili. Soubor šlape a nikdo si nestěžuje. To by měli ti lanžhotští kritici vidět!

Rozhodně jsem proti velkým tělesným trestům a jsem rád, že se v poslední době hodně mluví o tělesných trestech, o situaci na školách, na veřejnosti, o šikaně mezi spolužáky apod. (Neodpustím si poznámku, že mladým mužům chybí vojna.) Situace začíná být neudržitelná.

Učitelé se bojí chodit do tříd, diváci na sportovní stadiony, lidé na ulici. Nedávno jsem viděl v televizi relaci, kde 70 % dotázaných rodičů bylo pro mírné tělesné tresty, 15 % pro tvrdší a 15 % nevědělo. Pro mírné tělesné tresty v rodinách je většina pedagogů, psychologů i rodičů. Samozřejmě se musí posuzovat každé dítě individuálně a podle toho jednat.

Zúčastnili jsme se několika plesů (To byste museli vidět tu práci se sestavováním koleček – někdy je dětí málo, jindy zase přebývají – co s tím?), několika vystoupení doma i jinde. A mladí verbíři! Mohli jste vidět, co je J. Švach za 2,5 měsíce naučil, oproti druhým, kteří trénují již celé roky. V nejmladší kategorii se umístil na **2. místě Matěj Kořínek**, v prostřední na **2. místě Honza Král**. V nejstarší, od 12 do 15 let, naši kluci i přes některé vynikající pěvecké přednesy neměli bohužel šanci proti starým vlkům z Břeclavánku a Hrušek, kteří trénují již od doby, co se naučili chodit.

Někteří rodiče i kluci chtějí, aby je dál J. Švach učil verbuňku a třeba i tanci. Nehci již dále J. Švacha posuzovat. Je to člověk s klady i zápory jako každý jiný. Pokud se v Lanžhotě najde vhodná náhrada, může to zkusit. Mám však opačné zkušenosti. Nikdo o takovou práci zájem neprojevil a z Lanžhota ani takové zkušenosti jako on nikdo nemá.

Doufejme, že ve spolupráci s LŠU v Lanžhotě, MěÚ, dětmi i dospělými občany se podaří nalézt vhodné pokračování započaté práce. Když to jde jinde, proč by to nemohlo jít i u nás.

Pavel Uher

MAMINKY SLAVILY

Stává se již tradicí, že Svaz tělesně postižených pořádá pro své členky oslavu Dne matek. Úcta patří všem matkám za výchovu budoucí generace. Měli bychom na tyto nejdražší bytosti pamatovat nejen v tento den, ale i po celý rok. Stále nemáme čas, najednou je ztratíme a pak si teprve uvědomíme, jakým nesmírným bohatstvím byla mateřská láska pro každého z nás.

Na oslavě bylo přítomno 70 žen. Nový člen výboru Martin Horák popřál přítomným matkám hodně zdraví, radosti a pohody. Vystoupení našich dětí bylo jako pohazení slunečním paprskem. Natálka Ševčíková, Mirečka Ferstlová a Anežka Ciprysová přednesly básničky. Adelka Mišicáková potěšila svým krásným zpěvem. Po vystoupení se děti rozběhly po sále a rozdaly všem matkám kvítka, která vytvořili žáci MZŠ. Také z řad důchodců Rozálie Holobrádková a Stanislav Kohout obohatili oslavu pěknými písněmi. Při menším občerstvení jsme prožili zase jedno pohodové odpoledne.

Jménem výboru děkuji všem vystupujícím, maminkám, které své děti přivedly, a žákům základní školy za drobnou pozornost, která udělala radost všem.

Další akcí STP bude zájezd do Luhačovic a Lešné 18. června 2008.

Marie Petřlová

Vzpomínka na maminku

*Šla tiše žítím
vzala odevzdaně
na sebe svůj přetěžký kříž
čerpala sílu
vždy v neděli v chrámě
když ji s manželem rozdělila mříž*

*Jediná slza neleskla se v oku
když krutý verdikt soudu zněl
za velezradu dostal šestnáct roků –
deset těžkých si odseděl*

*Odešla náhle
aniž by dostala
políbek na tvář od dětí,
které jí ještě nestačily splatit
moře lásky a obětí*

*V náruči Boží
když pak spočinula
vedle drahého manžela
jim vytoužená píseň o svobodě
z kůru andělů zazněla*

Marie Petřlová (duben 1989)

Kde nakupujeme...

No, přece v obchodech. Prošla jsem je téměř všechny, ne jako zákazník – nákup bych neunesla, ale hovořila jsem s vedoucími o jejich radostech i starostech. Zajímalo mě, co nabízí současná obchodní síť v Lanžhotě. Hospody, kterých je v Lanžhotě už „priveľa“ jsem vynechala, i když pěkně provětrávají peněženky mnoha rodin a bohužel i mladistvých.

Nejčastěji nakupuji na „**obchodňáku**“. Je blízko a znám ho od jeho postavení. Kolik to bylo brigádnických hodin a potom radost, že máme obchod, kde dostaneme koupit všechno. Dnes je to jinak. Supermarkety v Břeclavi přebírají zákazníky – nižší ceny hrají svou roli. Obchod vlastní Spotřební družstvo Jednota Mikulov – obchodní značka COOP. Co to znamená jsem se nedověděla, tak dál chodím na „obchodňák“. Je to naše největší prodejna. V přízemí budovy je potravinářské zboží, masné výrobky, malá drogerie, papírnictví a řada věcí pro domácnost, nechybí ovoce a zelenina – prostě dá se tu utratit. Zeptala jsem se vedoucí Boženy Řihové, čím to je, že do jejich obchodu chodí nakupovat občané i ze vzdálenějších částí Lanžhota. Vedoucí s úsměvem odpovídá: „Máme z toho radost. Jsme přece největší, takže můžeme nabídnout i větší sortiment zboží. Výhodou je i poloha obchodu.“ Moje další otázka se týkala krádeží: „Stále

máme problémy se zlodějíčky, nedaří se nám je chytit při činu. Nacházíme jen prázdné krabice od baterií, potravinářské zboží odhozené mezi průmyslovým, když je zloděj vyrušen.“ Osmičlenný ženský kolektiv přes náročnou práci má svůj „obchodňák“ rád.

Další **prodejna Jednoty je v Nové ulici**. Před prodejnou je pěkný parčík. Výhodná je provozní doba od 6 do 17 hodin. Čtyři prodavačky s vedoucí Jitkou Švachovou se snaží zákazníky uspokojit. Probíhají různé akce – zlevněné zboží, přijímají objednávky na dárkové balíčky. Vzhledem k prostorám je sortiment dostačující.

Nejstarší obchod **Jednoty je na Náměstí**, mnozí si ho pamatujeme jako „konzum“. Vedoucí Milena Zapletalová spolu se třemi prodavačkami se snaží zákazníkům vyhovět. Prodejna získala nový vzhled a sortiment zboží je přehledně uspořádán. I zde mají potíže s krádežemi. Pro dobrý chod obchodu je výhodou poloha uprostřed města, a tak se zákazníci stávají i ti, kteří Lanžhotem jen projíždí.

I přes lákavé cenové výhody supermarketů jsme rádi, že u nás máme tři řeznictví s českými, čerstvými produkty.

Masna U Kosků na ulici Palackého má rodinnou tradici, ve které pokračuje František Kosek se svou manželkou. Malý obchod, ale

výborné domácí produkty. Prodávají pouze své uzenářské výrobky, ať jsou to výborné klobásy, tlačěnka a nebo sádlo.

V Koutě je **Řeznictví Janůš**. I tato soukromá prodejna je v rodinném domě. Oblíbenou se stala kvůli zabijačkovým dobrotám. Vedle masných výrobků nabízí také pečivo, sladkosti a jiné drobné pochutiny k vaření.

Od ledna je otevřena v bývalé prodejně Cyklocentra na Komenského ulici nová prodejna **Řeznictví a uzenářství Hakalík**, kterou provozuje Miroslav Hakala s manželkou. Zákazníkům, kterých stále přibývá, nabízejí velmi kvalitní zboží, domácí výrobu zabijačkových specialit, masové rolády, bohatý výběr všech druhů masa.

Rodinnou tradici má i **Smíšené zboží u Jeřábků** na Kostické ulici. Rodina Jeřábků znovu provozuje obchod již 15 let. V současné době je vedoucím mladý, iniciativní Bronislav Jeřábek. Obchod má pultový prodej a zákazníci obsluhují čtyři ochotné prodavačky. Kromě potravinářského zboží nabízí i některé druhy zboží spotřebního (drogerie, noviny, svíčky), zajišťují zhotovení fotografií, směnářské služby. Nově zavedli prodej ledové tříště.

Smíšené zboží u Čekalů na ulici Břeclavské funguje už 10 let. Mají otevřeno celý týden, včetně soboty a neděle dopoledne. Dříve prodávali i stavební materiál, v současné době už ne. Prodejna je ve vlastním domě, má pultový prodej, vede ji Alena Čekalová.

Starší občané si jistě vzpomenou na „váhu“ na Břeclavské ulici, kam jsme nosili opravovat boty. Dnes je zde pěkná soukromá prodejna Smíšené zboží. Pultový prodej provozuje sympatická vedoucí i prodavačka v jedné osobě, Jaroslava Svačinová. Výběrem zboží se snaží uspokojit hlavně zákazníky z blízkého okolí, pro které není problém se několikrát vrátit pro zapomenutou věc.

Na Masarykově ulici je rok v provozu prodejna **Lahůdek**. Výhodou této prodejny je nejen poloha u silnice ve směru na vlakové nádraží a autobusovou zastávku, ale i otevírací doba od 4.30 do 11.00 a od 14.00 do 16.00 hod. Prodavačka Radka Bartošová se snaží výběrem

zboží získat zákazníky, kteří si mohou v prodejně i posedět a klidně svačinku sníst.

Vedle Lahůdek je velmi pěkná prodejna **Zeleniny a ovoce**. Bohatý výběr všeho, včetně hub, salátů... Tomáš Lavička – syn majitele prodejny, je usměvavý, obratný a ochotný. Vykupuje i produkty od zahrádkářů. Výhodou je, že si zboží můžete sami vybrat. Nabízí také zeleninová semena a sazenice, nápoje a potravinové zboží.

Ještě jsme ani nebyli městem, ale cukrárnu a kavárnu už jsme měli. Anna Netopilíková provozuje **Cukrárnu u Sedláčků** v domě svých rodičů na Masarykově ulici už 16 let. Za ty roky jí prošly rukama tisíce zákusků a koláčků. Spolu s dcerou dokáže vyhovět všem přáním. Žádná společenská událost se neobejde bez zákusků od „Sedláčků“. Anička peče na svatby, křtiny a jiné rodinné události. Je známá svými sponzorskými dary při různých příležitostech. Více než pro domácí však peče pro široké okolí. Ráda vzpomíná na letní tábory polských harcerů. Byli pravidelnými hosty. V současné době se v cukrárně konají různé naukové akce – např. o zdraví. Je zaplněna celá místnost a při dobré kávě a zákusku se to dobře poslouchá. Stálé zdražování zboží i jí dělá starosti. Nelze spočítat hodiny práce, často i do noci. Neztrácí chuť pracovat, má dobré zázemí v rodině, přátelích. Přejme jí hlavně zdraví a optimismus a hodně zákazníků.

Cukrárna u Osičků na Komenského ulici, v průjezdu vinárny Pod Víchů, láká děti i dospělé hlavně v létě svou zmrzlinou. Je zde

i možnost posezení. Jsme rádi, že vedle hospod, které jsou hlavně pro muže, máme kde si poseďte s dětmi a s přáteli si pohovořit co nás trápí a z čeho máme radost.

Specializovaná prodejna **Průmyslové zboží** patří Jaroslavu Tučkovi od roku 1991 a sídlí na Kostické ulici. Dovede se pěkně otáčet, aby vyhověl zákazníkům. S prodavačkou A. Bačovou dokáží hodně – nikdo neodchází z obchodu bez zboží, byť by to byla třeba jen maličkost. Zboží je opravdu dost. Kromě železářského zboží, kuchyňských potřeb, drogistického zboží, potřeb pro zahrádkáře je to také část stavebního materiálu. Bílé zboží (sporáky, ledničky) už nevede. Zákazníci jdou do supermarketů a specializovaných obchodů v blízkém okolí. Také J. Tuček je častým sponzorem a také organizátorem řady sportovních akcí. Je plně pokračovatelem svého otce Ladislava Tučka.

Zboží všeho druhu prodávají tři prodejny vietnamských občanů. Nejstarší je na Kostické ulici „u Romana“. Roman, jak mu říkáme, žije u nás už 20 let. Deset let pracoval „na pile“ a deset let má prodejnu v Lanžhotě. Umí česky, dcera chodí do 3. třídy, v mateřské škole oblékala i lanžhotský kroj. Bohatý výběr všeho zboží za slušné ceny. Chování prodávajících je hlavním důvodem, proč se sem zákazníci rádi vrací. Když doma zjistíte, že vás boty tlačí, halenka je těsná – Roman s úsměvem zboží vymění za správnou velikost.

Na ulici Komenského je další vietnamská prodejna. Tran Dink Toan mi sdělil, že prodejnu provozuje už 9 let. I zde je výběr všeho možného. Syn majitele Dušan právě v den mé návštěvy maturoval. Přála jsem mu štěstí k ukončení studia. Pochopila jsem, že otcí nebylo moc do řeči. Mohla jsem se prodejnou projít, a tak jsem slovní komentář nepotřebovala.

Největší prodejna tohoto druhu je v 1. patře nákupního střediska. Jistě hodně z vás pamatuje původní prodejnu průmyslového zboží, oděvů, látek, záclon, galanterie a obuvi. Opadl zájem zákazníků. Jednotě se tento prodej nevyplácel, a proto poschodí pronajala. Nynější vietnamští občané – mladí manželé s dcerou Aničkou, využívají celý prostor. Postupně si získávají

zákazníky. Výběr zboží obnovují, dávají slevy. Usměvavá paní Tina dokáže přesvědčit zákazníka natolik, že bez zboží neodejde. Dělá to slušně, je pozorná a umí česky.

Oblíbenými prodejny jsou dvě květinářství.

Deset let už provozuje své **Květinářství** Anna Horáková na Hrnčířské ulici. Ochotná, poradí, pracovitá jako včelička. I když má starost o celou rodinu, bez úsměvu jsem ji neviděla. Květiny před prodejnou lákají vejít do prodejny. Výhodou je, že obchod má ve svém domě. Je radost se dívat, jak v tak malém prostoru může být tolik krásy. Prodává květiny řezané i hrnkové, umělé květiny, dárkové zboží.

Druhým květinářstvím je **Dárkové zboží – květiny**, které vedle jiných společenských aktivit vede Božena Kořínková na Komenského ulici. Kromě dárkového zboží (keramika, svíčky, čaje apod.) a řezaných květin nabízí také devocionálie – církevní zboží – např. křestní svíčky, roušky, růžence, sošky, obrázky. Dokáže udělat vazby kytic podle každého přání, ráda poradí.

V Lanžhotě máme v současné době také dvě prodejny **stavebnin**. Jedna v ul. Havlíčkově a druhá v areálu bývalého ZD.

Prodejna a oprava zahradní a lesnické techniky Miroslava Dřeva je blízko autobusového nádraží na ul. Palackého.

Nesmíme zapomenout také na **novinové stánky**. Máme u nás dva, jeden na ulici Masarykově poblíž nákupního střediska a nedaleko pošty v Komárnově. Majitelem obou je František Hodonský.

Jsem na konci chození i psaní. Doufám, že zvláště Lanžhotčané najdou chodničky ke svým obchodům, aby se nám neztrácely.

Co mají všechny obchody společného?

- Často sponzorují sportovní a společenské akce.

- Chtějí-li uspokojit zákazníky, přivezou žádané zboží třeba i svým autem.

- Jen stěží brání zboží před krádežemi. Řešením by byl pracovník navíc jen na hlídání.

- Zvláštní výjimka – na hody se v Lanžhotě neprodává.

Vlasta Ciprysová

Jak se jezdí přes Lanžhot

Přes Masarykovu ulici, kde bydlím, jezdí po celý týden spousta dopravních prostředků. A tak jsem chtěla vědět, co se děje v různých dnech i hodinách. Ráda se s vámi podělím o zjištěná fakta. Vybrala jsem si pátek od 6.00 do 7.00, 14.00 – 15.00, 18.00 – 19.00 a neděli 7.00 – 8.00, 13.00 – 14.00, 17.00 – 18.00. Provoz z obou stran. Jak to dopadlo, ukazuje tabulka.

Pátek 25. 4. 2008

čas	os. auta	nákl.auta	traktor	motocykl	autobus	policie	Pohř.sl.
6 - 7	194	29	0	3	6	0	0
14 - 15	241	24	0	2	5	1	1
18 - 19	220	8	0	1	0	0	0

Neděle 20. 4. 2008

čas	os. auta	nákl.auta	motocykl	autobus	traktor
7 - 8	48	4	1	2	2
13 - 14	144	10	16	1	0
17 - 18	219	6	6	1	1

Mé laické měření bude následně porovnáno s vyhodnocením statistického měření dopravy na ulici Masarykova ve směru od Břeclavi.

Když vidíte v televizi hrůzné havárie, lze jen říci – jezdíme tak, abychom neztratili svůj život nebo život druhého. Pozdější omluva nic nespraví – bolest zůstává. A chodci – raději se dvakrát rozhlédněte, než vstoupíte do vozovky.

Přeji šťastné návraty domů.

Vlasta Ciprysová

Vyhodnocení měřidla

Na žádost městského úřadu provedla firma Stavba a údržba silnic vyhodnocení dat z ukazatele rychlosti na vjezdu do Lanžhota za období 1. 5. až 21. 5. 2008. Všechna vyhodnocená data jsou pouze jednosměrná ve směru Břeclav – Lanžhot.

Za toto období projelo v jednom směru průměrně 2336 vozidel za jeden den. Obousměrně lze tedy předpokládat téměř 5000 vozidel projíždících denně přes Lanžhot. Průměrná rychlost byla 48,1 km/hod., což je o 1 km/hod. méně než bylo naměřeno po instalaci ukazatele v loňském roce.

Ze získaných dat je možné sestavit i různé tabulky. Např. tabulka počtu vozidel v daný čas ukazuje, že nejvíce projede mezi 15. a 16. hodinou a nejméně mezi 1. a 2. hodinou ranní.

Co se týká dnů, nejvíce se jezdilo v pátek (2724 vozidel) a nejméně v neděli (1645 vozidel).

Zajímavé jsou rychlostní průměry. Nejrychleji jezdili řidiči mezi 1. a 2. hodinou ranní. Nejpomaleji pak mezi 10. a 11. hodinou dopolední. Když se podíváme na dny, tak nejrychlejší byl pátek s průměrnou rychlostí 50,3 km/hod., nejpomalejší úterý s průměrnou rychlostí 42,7 km/hod.

J. Bartoš

PASTŮŠKÁŘI

Krátká a druhořadá ulička, spojující tak nějak za humny mnohem důležitější a větší ulice Luční a Lesičkovou, není u nás v Lanžhotě mnoha jeho obyvatelům vůbec známou, natož aby chápali její pojmenování (velmi staré) **Na Pastůškách**. Češtinářsky správnější by bylo **Na Pastouškách**, neboť **Pastůška**, s dlouhým **ú** s čárkou, ne s kroužkem, je výraz nářečový.

Pastoušky - pastůšky bývaly obcemi postavené domky velmi jednoduché architektury a vybavení. V nich dávaly radnice ubytování chudobným lidem bez vlastní střechy nad hlavou, o které se neměl kdo jiný postarat. Ve městech měly stejná poslání už budovy mnohem větší - **chudobince**. Od druhé poloviny minulého století je určen chudobincům - starobincům nový název - **domovy důchodců**. Vedle nich se staví pro ty movitější, zdravější a věkově mladší občany tak zvané penziony. V nich se má člověk cítit jakoby doma více než v jiných zařízeních pro důchodce.

Dům, který během jednoho roku vyrostl u nás v Lanžhotě v Kostické ulici, za mimořádného úsilí všech složek současného vedení města, dostal název věru neobvyklý. Nutno předeslat, že si jej nevymyslel nikdo na naší radnici, ale že mu byl, jak se lidově říká, „dán shůry“: **Dům s chráněnými byty**. Zkráceně **DCHB**. Vysvětlit smysl takového názvu není snadné. Třeba už ne proto, že od počátku jeho výstavby se hovořilo spíše o penzionu, ale už vůbec ne o domově důchodců.

Získat finanční podporu od státu nebylo nikterak snadné. Vždyť kvůli prvnímu nezdařilému pokusu se žádostí, bylo zahájení stavby odloženo či opožděno o jeden rok. Nakonec díky přirodě, prostě zimě nezimě, mohl být **DCHB** dokončen téměř s předstihem. Po prvním prosinci 2007 se do tohoto zařízení začali stěhovat první přihlášená a výběrovou komisí schválení.

A zde mi dovozte malé odbočení, leč, řekl bych, že svým obsahem dosti závažné a neradostné. Už při zrodu myšlenky vybudovat v našem městečku takové **nutné a širokou veřejností požadované** zařízení, v rozsahu

souasných čtyřiaadvaceti bytů, z nichž dva jsou dvoupokojové pro manželská páry, netajili se mnozí občané s obavami, jestli projektovaný počet bytů bude stačit k pokrytí údajně velkého zájmu místních, takového zařízení potřebných občanů. Množství jejich žádostí - přihlášek by tomu zpočátku napovídalo. Vedení města mělo tedy hned zkraje na starosti zadělat. Leč plíživě se situace zvrátila úplně na jinou stranu:

obavy z nadbytku žadatelů se změnily ve starost nad jejich nedostatkem. **DCHB** se pojednou stal pro lanžhotské občany, pro ty řekněme potřebné, zbytečně velkým, ba nepotřebným. A to i přesto, že pobyt v něm je finančně každopádně velmi výhodný a dostupný i lidem s menším důchodem.

Takový nečekaný zvrat v zájmu přinutil vedení města otevřít do Domu s chráněnými byty, obrazně řečeno, **dveře i přespolním zájemcům**. A jak to dopadlo? O tom podám přesvědčivý důkaz statistickým přehledem, jímž odpovím i na otázky mnoha mých přátel a spoluobčanů, tázajících se, kolik nás vlastně v Domě bydlí a odkud kdo z nás pochází. K dnešnímu dni, tj. 28. dubnu 2008, využívají pohodlí Domu a služeb Charity Břeclav tyto nájemníci (v závorkách uvádím jejich věk):

Z LANŽHOTA: Ing. Bystřický Josef (74), Čapka Josef (45), Hodonská Terezie (83), Hostina Jan (86), Hrubý Miroslav (61), Kaňová Marie (83), Kóňová Marie (74), Prajka Václav (62), Sýkorová Anna (89), Ševčík Ladislav (81), Tuček Antonín (59), Ing. Tuček Zdeněk (76), Uher Josef (75) a Uhrová Marie (87). V součtu čtrnáct místních občanek a občanů.

Z PODIVÍNA: Plocek Ladislav (70) a Ploková Zuzana (66), manželé.

Z BŘECLAVI: Koška Miroslav (82), Miklík Jan (58), Trčka Miloslav (84) a Trčková Žofie (79), manželé.

Z KOSTIC: Blažejová Anna (85), Bartošicová Marie (85).

Z HRUŠEK: Vlašic Michal (85), Klimovičová Draha (65), Kučerová Marie (66).

Z VRBICE: Prudíková Bohumila (71).

Dohromady 26 obyvatel. Místních 14, přespolních 12. A zajímá-li koho věkový průměr, tak ten vychází na 75 let. Není to zarážející a pro vedení města jenom málo povzbuzující, že v téměř čtyřtisícovém městě Lanžhotě se s **bídou, opravdu s bídou**, našlo tak málo potřebných? (Teď mne tak napadlo, třeba nepatřičně, jakého smyslu v budoucnu dosáhne stavba tolik vyžadované obřadní síně?)

Průvodci stárnutí a stáří jsou různé nemoci. Už jenom vysoký věkový průměr obyvatel Domu napovídá, že ani oni nebudou mít o takovou nezvanou společnost nouzi. Počínaje neduhy vnitřních orgánů, až po ústrojí pohybová a smyslová. Někteří ztrácejí sílu k chůzi bez podpůrných přístrojů do té míry, že po pádu na zem bez cizí pomoci nevstanou. Oproti těmto jsou zde ženičky, v nichž je ještě tolik života, že jsou sto oslavit svátek matek (pramatek) s rozvernou bujarostí svobodných děvčat „řadících na svíci“ jejich kamarádky. S dopůlnocní výdrží...

Postižení, jimiž trpí pouze oni sami, život jiných vedle nich, třeba sousedů, neovlivňují. Toto se říci nedá v případě těch, kteří strádají vadami sluchu. Zde dochází ke konfliktům, jejichž vyřešení zůstává u některých otevřené. Ti nedoslýchaví, kteří neužívají naslouchátek nebo normálních sluchátek, napojených přímo na televizní přístroj, nastavují si při jeho poslechu hlasitost extrémně silně do té míry, že ruší své sousedy vedle, nebo vespodu. Při projekci a stavbě **Domu** nebylo přihlíženo k clonění jakýchkoliv zvuků z jednoho bytu do druhého. Takové např. posunutí židle po podlaze, na které není koberec, dopadá na toho dole skutečně až trýznivě. Nehledě k hlučnosti odsavačů par v kuchyňských linkách, které jsou navíc doslova hlasitými telefonními linkami z jednoho bytu do druhého, nebo ventilátorů v koupelnách. Byl jsem poučen, že toto jsou běžné a přirozené jevy u takových staveb, jako jsou paneláky nebo činžáky, a že je třeba se s nimi smířit. Domnívám se, že ne! Lidstvo vede boj s drogami, alkoholismem, kouřením a s **hlukem**. Myslím, že takové úsilí by se nemělo vyhýbat ani našemu **Domu**, ať už příčiny hluku, odporující dokonce domov-

FOTO J. Tureček

nímu řádu, pochází z nepřizpůsobivosti jedinců či nepředvídatosti stavitelů... Lidská psychika je velmi křehká a hluk jí dovede velmi škodit!

Trojice mladých, schopných a obětavých pečovatelek, ve službách Charity se sídlem v Břeclavi, jejichž „pracovištěm“ není pouze **Dům**, ale i několik domácností lidí jejich služeb potřebných, a k tomu rozvozy obědů, pracuje opravdu na doraz. Slyšel jsem názory, že by měla být v **Domě stálá zdravotní služba, a to nepřetržitě i v noci**. Dům s chráněnými byty až s takovým zdravotnickým opatrovnictvím nepočítal a nemá je ani v náplni svého poslání. Jeho uživatelé, byť ne zcela zdraví, měli by být natolik soběstační, že takového dohledu jim není třeba. Avšak mnohé služby si mohou platebně pravidelně zajišťovat u Charity, vždyť i kvůli tomu pobírají mimo důchod i podporu od dvou tisíc výše. I státu záleží na tom, aby právě takto podpory využívali. Nemoci obyvatel **Domu** a z nich vyplývající problémy, zasahující vztahy mezi nimi a pracovní zatížení pečovatelek, budou pravděpodobně provázet společenství **Domu** napořád. Jde o to, aby dobrá vůle všech je co nejvíce umenšovala a v zárodcích odstraňovala, a v tomto smyslu poučovala a vedla i ty, kteří je v **Domě navštěvují!** Cožpak je možné **utéci někam jinam?** Dům nám náš původní domov nenahradí, ale je pouze na nás, abychom se v něm alespoň trochu jako doma cítili!

Na místě našeho **Domu s chráněnými byty s popisným číslem 173 v ulici Kostické**, kdysi někdo **domov měl!** Myslím, že by se na něj, vlastně na ně, zapomenout nemělo.

Na fotografii, která tento článek doprovází, vidíte staré a původní sedlácké stavení, postave-

né z cihel zvaných **kotovice** (materiál hlína-bahno plus plevy) někdy kolem roku 1850.

Posledním jeho majitelem, kam moje paměť sahá, byl sedlák **Vavřín Šesták (1902 – 1985)**, který měl za ženu **Boženu, rozenou Ciprysovou z lanžhotského Komárnova**. Přezdívka „u Darmovzalů“. Její data jsou 1907 - 1980. Měli dvě děti: **Františka (1928 — 1999) a Boženu (1933)**, provdanou za **Martina Zonygu od obecné školy**. Ona zapůjčila fotografii.

Franta Šesták byl tělem i duší Orel, lidovec a stárek z Hrubé hospody. Navíc však vzdělaný četbou, vlastenec a milovník dějin našeho národa a kroniky Lanžhota. Tenkrát, když už nežili jeho rodiče a on bydlel v novém domě do ulice sám jako důchodce, vedl ve stodole mezi dvorem a humnem sběrnou odpadových surovin. Pomáhal mu kamarád Ludva Hostina. Tam jsem se s ním nejčastěji potkával, a když byla možnost a čas, poseděl jsem s ním na lavičce ve dvoře před letní kuchynkou. Nad hlavami nám šumělo listí čtyř vysokých bříz, pod nimi se procházeli dva pávi a v koutě, tvořeném bývalými stáji a chlévy, kde už neržal pár koní, nebučely krávy, nekvícala prasata, kolem neběhaly slepice, a stodolou, se do země zakořeňoval mohutný kmen révy vinné zvané **bago**, klenoucí své „větvičky“ nad velkou částí dvora. Tiché a romantické, tak trochu ještě starodávné prostředí, zvláště když jsme mohli rozhovor a vzpomínky zalévat nějakým tím chutným vínem.

Pěšíanky našeho besedování, nejednou inspirované činností našeho místního muzejního a vlastivědného kroužku a jeho besedami nad kronikou, které Franta nikdy nevynechal, vedly

převážně do minulosti. O bájně Sibyle jsme oba věděli, ale myslím, ani ona by nám tenkrát nepomohla v našem předvídání o tom, co bude jednou tam, kde právě sedíme. Že téměř stopadesátiletou sedláckou historií míst gruntu Frantových a Boženčiných rodičů a ze strany otce i prarodičů, navždycky do budoucnosti překryje budova skoro až zámecké vizáže, ve které se možná budou postupně naplňovat osudy lidí, narozených někde úplně jinde...

A že ta budova pod sebou pohřbí práci, dřinu, starosti, bolesti, radosti, pláč a smích a písně a naděje a touhy a lásku a víru osudů těch, kteří zde u studny pili vodu a v ní zrcadlící se slunce, které jim na chvíli přivřelo oči, než jim oči zatlačila tma věčná...

HISTORIE sedláckého stavení Vavřína Šestáka odešla do minulosti;

HISTORIE Domu s chráněnými byty na jeho místě vychází do budoucnosti.

Ty dvě se už nikdy nesetkají...

P.S.

Po třech týdnech pobytu v Domě (a po převozu do nemocnice) navždy společenství jeho obyvatel opustila paní Anna Šykorová.

Jož. Uher

HOŘÍ!!! HOŘÍ!!!

Hasiči v Lanžhotě mají už dlouhou tradici (tento rok již 125 let) a snad nikoho neurazím, když řeknu, že dělají městu čest a vždy pomůžou tam, kde je to potřeba. V současné době má sbor kolem 80 členů, ať už aktivních nebo zasloužilých, ale přesné číslo neznám, protože především sportovní družstva se často mění. Většina z vás už slyšela, že máme taky družstvo žen, ale už ne všichni ví, jak jsou úspěšné. Ne-

chci tady chválit jenom holky, protože kluci se mimo soutěže starají taky o chod sboru jako takového a za to jim patří velký dík a uznání, ale družstvo žen, naše zlaté holky, jsou už třetím rokem nejlepší na okrese a to je co říct. Každoročně pořádáme **soutěž v požárním útoku** a tento rok máte možnost přijít povzbudit obě družstva na domácí soutěži, která proběhne **v sobotu 5. 7. 2008 na fotbalovém hřišti Na**

Šlajsi. Začátek je ve 13 hodin. Všichni jste zváni!

Sbor dobrovolných hasičů není jen o zábavě, ale především o odhodlání a obětavosti všech těch lidí, kteří pro sbor odvedli kus práce, ať v minulosti nebo v dnešní době, která není jed-

noduchá. Už je dávno pryč doba, kdy pomáhat lidem nestálo téměř nic a všechno se „nějak udělalo“. Každý vidí, jak rostou ceny a spousta z vás dvakrát otočí minci, než ji za něco utratí. Je na místě poděkovat městu za podporu, kterou nám dlouhá léta projevuje. Na druhou stranu stojí za zamyšlení, že vybavení hasičů, obnova techniky nebo její provoz nelze financovat se stejným rozpočtem jako v minulosti a osoby znalé vědí, o čem mluvím. Vždyť jenom vybavení jednoho hasiče, a to se bavíme o nejnějnější výstroji pro jeho bezpečnost, dnes nejde pořídít za pár tisíc, ale spíš za desetitisíce, a to nemluvíme o provozu techniky! Obce jako Rakvice, Šitbořice, Kobylí a další, navíc o poznání menší než Lanžhot, investují do dobrovolných hasičů mnohem víc (v řádkách milionů). Myslím, že spolupráce města a sboru dobrovolných hasičů je na

velmi dobré úrovni a taky si toho vážím. Doufám však, že při jednání velitele sboru s představiteli města o navýšení rozpočtu, který je pro chod sboru a tím pádem taky pro bezpečnost všech občanů nezbytný, dojde k významnému posunu ve financování, tak důležité organizace

města jakou SDH určitě je! Myslím, že ochrana zdraví a majetku se týká nás všech a dobře fungující sbor dobrovolných hasičů je toho zárukou. Navíc když jeho členové, a to myslím naprosto vážně, jsou výborná parta lidí, kteří svou práci ve sboru dělají dobrovolně a s láskou. V nedávné době jsme díky jejich obětavosti opravili hasičskou cisternu Liaz, která nahradila již velmi zastaralou Škodu RTHP

a v současnosti se opravuje Avie. Ta slouží jak našemu sboru, tak taky ostatním organizacím města. Ovšem je jen otázkou času, kdy už nebude možné udržovat tuto techniku v provozuschopném stavu.

Rád bych taky všechny upozornil, že již delší dobu platí nouzové telefonní číslo 112, o kterém mnoho lidí neví, k čemu vlastně slouží. V minulosti platila známá čísla 150 - Hasiči, 155 - Zdravotní záchranná služba a 158 - Policie. Z důvodu sjednocení pomoci v celé Evropě

bylo zřízeno číslo 112, na které může volat každý, kdo se ocitne v nouzi (i v zahraničí)! Na tomto čísle se vám ozve odborník, větší žena, který vám poradí, pomůže a přivolá pomoc. Stará známá čísla 150,155,158 platí stále dál, ale pro někoho je jednodušší si zapamatovat jenom 112, zvláště v krizové situaci, do které se může dostat. Další novinkou a pro hasiče velmi důležitou je, že v Břeclavi bylo dnem 31. 1. 2008 zrušeno Operační informační středisko (OPIS) a od 1. 2. 2008 jsou zásahy řízeny z Brna. Pokud budete volat na číslo 150 nebo zmíněné 112, ozve se vám pomoc až v Brně a ne v Břeclavi, jako tomu bylo nedávno. Ovšem pomoc k vám dorazí stejně rychle. Je to změna především pro profesionální hasiče, ale týká se i nás dobrovolných hasičů a jenom čas

ukáže jestli k lepšímu nebo k horšímu. Tolik na vysvětlenou, co je číslo 112.

V závěru bych rád poděkoval všem, kteří si někdy našli čas a zavítali mezi nás, nějak pomohli, něco udělali nebo prostě jen tak přišli. Všichni dobrovolní hasiči jsou tady především pro občany města a práci dělají s nadšením. Vaše díky je pro nás dalším impulsem do náročné práce, kterou „hasičina“ je a vždycky bude. V nadcházejících letech a zejména prázdninových dnech bych rád upozornil na rozdělování ohně, táboráky, hry dětí nebo pálení suché trávy. Většinou stačí málo a pak máme o práci postaráno. Ať se raději setkáváme u příjemnějších zážitků, jako bude například naše soutěž, zábavy, hody atd.

František Gál ml.

HASIČI MAJÍ VÝROČÍ

V letošním roce uplyne již 125 let od založení Hasičského sboru v Lanžhotě. Sbor byl založen 14. srpna 1883. Většina skutečností byla již uveřejněna ve vzpomínkové publikaci sboru, která byla vydána ke 120. výročí založení sboru. (Tuto vzpomínkovou publikaci je možné si vypůjčit v městské knihovně, popřípadě i zakoupit u velitele SDH Dušana Hodonského.)

V minulém roce se však podařilo najít ztracenou kroniku sboru, která obsahuje záznamy od založení sboru do roku 1933. Na základě těchto záznamů můžeme doplnit a upřesnit některé údaje o založení a začátcích činnosti sboru. Skutečností zůstává to, že na začátku roku 1883 navštívil několikrát obec Method Matoušek, učitel z Hrušek, a prostřednictvím učitele Eduarda Folprechta se seznámil s mladými hospodáři Michalem Uhrem čp. 155 a Pavlem Ciprysem čp. 154, kterým se svěřil o úmyslech založení hasičského sboru. Po několika návštěvách a vysvětlení o důležitosti založení sboru byl proveden nábor mezi občany a po získání dalších dvaceti občanů byl hasičský sbor dne 14. srpna 1883 založen. Stanovy sboru byly v nově založeném sboru schváleny dne 16. října 1883 a 20. října téhož roku schválil stanovy i Obecní výbor v Lanžhotě.

Prvním předsedou sboru se stává Ondryška Josef čp. 280, který vedl sbor jen dva roky. Prvním velitelem byl zvolen Folprecht Eduard, který tuto funkci zastával do roku 1888. Jednatel sboru se stal učitel František Pastyřík. Dalšími zakládající členy sboru byli : Skusil Jakub, zámečnick; Juráček Cyril, kovář; Mayer Antonín; Růžička Augustin, řezník; Beneš Pavel, zemědělec; Kroupa Vavřín, švec; Holobrádek Pavel, zemědělec; Uher Pavel, zemědělec; Pyskatý Mikuláš, zemědělec; Ciprys Jan, Horák Martin, Švirga Jan, Lošák Antonín, Ptáček František, Urbášek Antonín, Failer Jan, Hlavatý František a Randula Josef, učitel;

Podle nově zjištěných skutečností zastávali funkci předsedy sboru následující členové:

1883 - 1885 Ondryška Josef čp. 280
1886 - 1889 Ciprys Pavel čp. 154
1890 - 1892 Švirga Jan
1893 - 1901 Ciprys Pavel čp. 154
1902 Ondryška Albín
1903 - 1904 Bartoš František čp. 494
1905 - 1906 Bartoš Josef čp. 567
1907 - 1909 Ciprys Jan čp. 567
1910 - 1921 Bartoš František č. 494
1922 - 1927 Mayer Antonín čp. 85
1928 - 1938 Straka Jakub čp. 155

1939 - 1947 Bartoš Cyril čp. 71
1948 - 1953 Ciprys Antonín čp. 871
1954 - 1972 Bystřický Josef čp. 701
1973 - 1976 Holobrádek František čp. 688

1977 - 1978 Škrobáček Jan čp. 1102
1979 - 1987 Ondryška Ladislav čp. 834
1988 - 1990 sbor pracuje bez předsedy
1991 Ondryška Jiří čp. 1309

Funkce velitelů byla ve výše uváděné vzpomínkové publikaci uvedena správně, ale pro úplnost ji uvádím i dnes.

1883 - 1888 Folprecht Eduard čp. 516

1889 - 1904 Uher Michal čp. 155

1905 - 1908 Straka Jan čp. 100

1908 - 1909 Bartoš František čp. 494

1910 - 1912 Horák Michal čp. 412

1913 - 1920 Uher Josef

1921 - 1927 Pyskatý Jan čp. 171

1928 - 1938 Bartoš Cyril čp. 71

1939 - 1947 Ciprys Antonín čp. 871

1948 - 1972 Holobrádek František čp. 688

1973 - 2001 Gajda Ladislav čp. 859

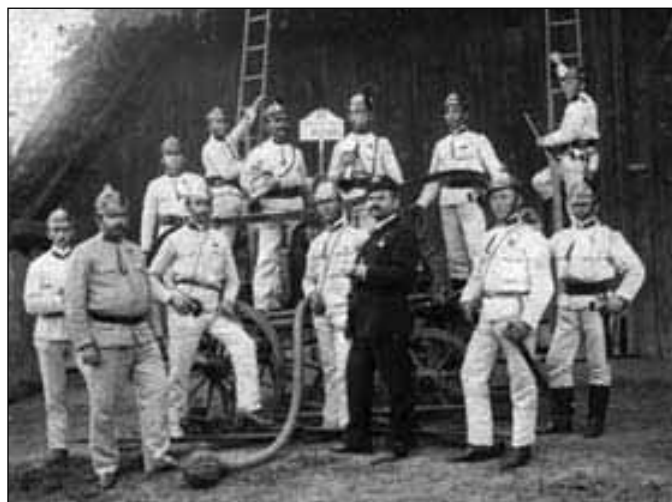
2002 Hodonský Dušan čp. 1068

Na prvním snímku je kopie první stránky kroniky, kde jsou na fotografii zakládající členové sboru a textem jsou uvedeni všichni první členové sboru.

Na druhém snímku je dřevěná věž na sušení hadic, která stála u stodoly na Luční ulici, kde v současnosti stojí dům Jana Bartoše čp. 955.

Na třetím snímku je obecní dům v Luční ulici čp. 91, kde měl sbor od obce k dispozici jednu místnost na školení a schůzování a menší garáž pro uložení stříkačky.

Ladislav Gajda

Členové sboru při cvičení v roce 1910 – Stojící dole zleva: Strašidlo Josef, Bartoš František (předseda sboru), Steiner Eduard, Horák Michal (velitel sboru), zástupce župy, Bartoš Jan a Tuček František. Stojící nahoře zleva: Morávek Leopold, Holobrádek Šimon, Hostinský František, Hostina Jan, Holobrádek Josef a Tuček Jan.

Josef Folprecht: Lanžhot – 2. část

TOPOGRAFIE

Městečko Lanžhot leží tedy na mírném návrší a pohled naň ze strany jihovýchodní od luk za mlýnem, blíže splavu je rozkošně klidný ve své prosté suverénnosti. Dívám se velmi spokojen na prostou a pestrou náheru směrem k železnici a k lesu, tak těžce oželenému, ale ve skutečnosti stále pro obyvatelstvo blahodárnému. Na tuto stranu vedou cesty mlýnem směrem od čtvrti Komárnova, malebnou cestou „Po Přílázcích“, dále od Kradlova, popřípadě od Kostické ulice, která u hřbitova byla kdysi zakončována množstvím vysokostřešných stodol. Ostatní části Lanžhota, mimo Limpín plný lind, byly bez půvabu. Sůhrady, na Písku, Břeclavská ulice, Kůt, U Struhy.

Obyvatel měl Lanžhot v roce 1870 ve 449 domech 2 435, v roce 1910 v 614 domech přes 3 000 obyvatel. Břeclavskou ulicí se jde ke starému Lanžhotu, níže položenému, odkud se městečko přestěhovalo na svoji nynější vyvýšeninu a kde bývala louže vpravo od silnice. Vlevo od ní bývala rozsáhlé pastvisko, zakončené směrem k luční části Kazůbku několikanásobným řetězem stodol, které zde tvořily hospodářskou kolonii. Blízko nich byla pole – zvaná Padělky. Další názvy polí byly Podsedky, Horní u starého Lanžhota, Za Bařinou, U Stávání, U Pece hrnčířovej. Louka měla také mnoho jmen. Pro nízkost plochy katastru musilo být mnoho luční půdy, snad až zbytečně mnoho: Jasanová, U Sonnenbergového kříže, Křenová, Březová, Bačovská, Trnůvka, Plochy, Jízda, Pléska, Kazůbek. Jakési louky uvnitř lesů, poněkud vyvýšené a poskytující zvěři za povodní útulku, sluly hrůdy: Hrubý Bojek, Mokvý Bojek, Benadův hrůd, Štarkovská, Kyčová, Důbravka, Šulákův, Barvinkův a Habrový hrůd. K hranicím jihozápadním byly Lány, též hrůd s myslivnou, dále Pohansko, kde je lovecký zámček. Pěkně výstavný je i zámček, vlastně myslivna u Moravského přívozu, kde je nyní pěkný železniční most, dále zámček, dříve panský dvůr na vyvýšenině lanžhot-

ské za Farskou zahradou, hledící k Hradištku u vody, sousedící s tzv. Jízdou. Doleji v lese u řeky Moravy jsou valy asi z dob tureckých nebo tatarských.

Ze starožitností našly se u kapličky směrem ke Kosticím obětní misky a na Padělcích popelnice. Na radnici se má nacházet pěkně malovaný džbán asi 250 roků starý a cechovní truhlice s uměleckým zámekem. V domě Zonygových č. 20 jsou podzemní chodby, v nichž se buďto ukrývali Habáni, nebo jsou to zbytky sklepů pivovárnických. Zajímavé jsou obilní jámy, z nichž poslední se propadla v části „Hrubé hospody“ v r.1890. V těchto jamách se ukrývalo obilí před častými nájezdy nepřátel z Uher.

Nejstarší rody jsou v domě Holobrádkových č. 17, Hostinových č. 18 a Kořínkových č. 20.

Trochu dějin Lanžhota

Ve staré kronice lanžhotské, psané v roce 1882 obecním strážníkem Antonínem Lošákem, čteme, že: „*Stráž, či Lanžhot náležel v 13. a 14. století pánům z Holštejna a nelze pochybovati, že od nich založen jest byl. A od polohy na hranicích moravských jméno Landshut, tj. Stráž, čili hlídka země obdržel. Pánové z Holštejna obývali hrad Holštejn nedaleko poutnického místa Sloupu strmicím. A přestěhovali se, jak se podobá, ve druhé polovici 13. věku z Němec do Moravy.*“ Prvního téhož jména uvádí diplomat moravský Hartmana z Holštejna, jež v roce 1221 komořím brněnským byl.“

Stráž – Lanžhot se připomíná v písemných památkách ve 14. století, tj. r.1384, jako městys i jako město. Roku 1527 se obce na Podluží dostaly k panství sousednímu a jen město Lanžhot se uvádí jako zvláštní statek u tohoto panství (čerpáno z Vlastivědy Moravské II, str. 85).

Název Podluží se odvozuje od rybníků – louží, Nesytu a Písečného, které byly mezi Hodonínem a Lužicemi, louží bylo ovšem v tomto nízkopoloženém kraji velmi mnoho. Tvrz Stráže byla asi na vyvýšenině Hradištku,

odkud se jezdilo do Uher. Louky zde dosud slují Jízda. Na další vyvýšenině směrem severním jsou ještě nyní pole Stráže.

Panský dvůr byl asi u děkanské zahrady, kde je nyní Lichtenštejnský zámek. Na jihu řeky Moravy jsou zbytky valů asi z dob tatarských a tureckých.

Čeští bratři se zde usadili na panství Jiřího z Liechtensteina a jako jejich kněz je znám pouze Jan Schleefisch z Hadravic na Slovensku. Farář Štěpán Bučic, jehož náhrobní kámen je v kostele lanžhotském, byl už katolickým farářem, kdežto v 17. století zde pečuje o vzdělání Jan František Štyvar, farář Jednoty bratrské v Lanžhotě (data jsou převzata z Vlastivědy Moravské).

Škola byla v Lanžhotě asi v 15. století a je jisto, že po bitvě na Bílé hoře Lanžhot už školu měl. Jan Lepenius se uvádí jako její lektor roku 1676. Roku 1800 a 1801 byla zde vystavěna nová školní budova č. 177, kterou milostivý kníže pán Aloisius (Liechtenstein) vystavěti nechal a která přes 2000 „*rynských šajnu koštovala*“. Tehdy byl Michal Tuček pudmistrem, Šimon Mikulčí rychtářem a Václav Čermák rektorem.

Roku 1877 se počalo vyučovati v nové, Liechtensteinem za honitbu vystavěné budově. Škola roku 1887 byla šestitřídní. Po světové válce byla zřízena škola měšťanská v účelné budově na straně k nádraží.

Roku 1805 nastala vojna s Francouzem, kdežto ruský císař našemu císaři Františkovi s mnohou silou neb množstvím svým vojskem na pomoc jistotně přišel a vydatně tomu Francouzovi na odpor stál. Rusi byli na Moravě a všude velikou škodu dělali, poněvadž jedli přenáramně a pili a tuze kradli všecko, co jen viděli. Tak hrozně plundrovali a pálili, takže mnoho lidu moravského na žebrotu přivedli.

Roku 1813 nechal Michal Tuček a jeho manželka Marie z Lanžhota č. 45 udělat na Skalici kamenný kříž a sice ten, který v poli na Drahách stojí a na dlouhou památku obci lanžhotské a pro upamatování smrti našeho Ježíše a Spasitele Krista.

Ohně a voda se uvádějí často velmi soucitně. Uvádíme na paměť, že roku 1839 byla zase veli-

ká zima (sepsal J. Uher, kostelník č. 63).

Roku 1846 po tak mnohém neštěstí, tj. po krupobití, nastal velký hlad u nás i také po všecké zemi, takže v Uhřích lidé hladem mřeli a velká dražota byla: měřica rži byla za 7 zlatek, žito za 9 zlatek a turkyň za 6 zlatek.

Roku 1849 jsme měli vojsko skrze náš obecní les, poněvadž jsme v něm dobytek pásali a drva z něho vozili a nosili, tak nás knížecí páni z něj vojskem vyhánali, tomuto vojsku jsme každý museli dát jeden groš a dobrý půl funta masa (Josef Gál č. 11 pudmistr).

LANŽHOT patří k Podluží

Lanžhot patří k jižnímu cípu Moravy, ležícímu od Hodonína směrem jihozápadním ke kraji, který sluje Podluží.

Název podlužák byl však v Lanžhotě vlastně nadávkou a snad v žádné vesnici podlužácké nebyl přijímán příznivě. Lanžhotčané počítají mezi podlužáky obyvatele Kostic, Tvrdonic, Týnce, Hrušek, Nové Vsi, Prušánek, Mikulčic, Těšic a Lužic, sebe vyjímajíce. Tyto vesnice leží všechny na severovýchodě od Lanžhota. Rovněž i jiné vsi sebe z Podluží vyjímají. Pojmenování podlužák o muzice, kam jako sousedé, nikdo jiný nemohl na návštěvu přijíti, býval posledním motivem k bitce, často krvavé. Josef Klvaňa počítá k podlužákům na rozhraní století ty vesnice, kde chlapi nosili červené nohavice „*fiaukovice*“.

Je to nejnižší kout Moravy, oddělený zhruba na jihovýchodě řekou Moravou, na jihozápadě řekou Dyjí, na sever jest velmi úzký, na severovýchod sahá až k Hodonínu.

Širá rovina je na severovýchodě trochu zvláště, jinak k severu do značné dálky otevřená. Po obou stranách trojúhelníku, tvořeného zhruba oběma řekami, byly bujné, pečlivě pěstované listnaté lesy svlažované množstvím vod, plné svěžího podrostu. Lesy dubové, jasanové, vedle nich množství vrb, které za vánku postříbřovaly kraje lesa a křivolaké břehy vod třepotem svých lístků, stejně jako jasanové oživovaly jich třepotem majestátní klenbou lesa.

Jako příroda mrtvá, byla i živá příroda zde nesmírně bujná, nehledě na drobné zvířectvo,

les je přebohat stády jelenů, srnců a daňků. Pestré, svěží hávy luk, sousedící s lesem a do nekonečna svými hutnými barvami utíkající, na kterých byly rozsety chomáče keřů, jako by je někdo byl z lesa vyvedl na slunce jako přední stráž lesní. Tyto nevyrovnatelné louky tvořily přechod k obydlím lidským neodlučně s touto svěží přírodou souvisícím, s ní dýchajícím, na ni závislým, jí poddaným. Neboť tato příroda svým klidem i bouřemi toto podnebí svým, vedrem i mrazy, mírným deštěm i vichřicemi a hromem byla obrazem i zrcadlem, v nichž se shlížel Lanžhot i jeho obyvatelé.

SPOR O LES

Les byl předmětem dosti dlouhého lanžhotského boje. Lanžhot jej prohrál proti knížeti Janu Liechtensteinovi. Podáme zde několik zápisů z jeho dozvuků:

Rok Páně 1873 – v tomto roce od 27. 5. do 4. 9. nastala smutná doba, která nás do neštěstí přivedla. Dne 6. máje byl do naší obce vložen jeden prapor pěšího vojska od 71. pluku jménem Rozbach na útraty občanské, stranivá násilného odebírání našich práv lesních, které jsme užívali v celém lese lanžhotském až po Moravu a po Lány, kde nyní revír myslivce jest. Občané v tomto lese dobytek celoročně mohli pást a na podzim list hrabat pro potřebu a přes celou zimu, každý týden dva dni – to chalupníci v úterý a pátek, sedláci ve čtvrtek a v pátek – mohli sobě jít na drva, nebo jet a sobě nasbírat, nebo nalámat ze stromů hákem

i také na strom vylézt a suché haluze porubat. Občané, jak mohli, tak se bránili, t. č. starosta Vavřín Šesták č. 173, byl ze starostovství odkázán a pak do vězení do Brna dán. Když nebylo žádné pomoci, tedy aby obyvatelé Lanžhota dočista v nic neupadli a uvedení nebyli, bylo tedy k tomuto rozhodnutí se podrobit. Toto vojsko bylo ubytováno od 6. máje až do 10. září a útrat se čítá z většího 25 000 zlatých, co Lanžhot musel platit. Potom nastoupil Josef Straka č. 100, a tak se tato věc s lesním právem ukončila a více se do lesa nesmělo.

Les se dostal do rukou knížete Liechtensteina, ale byl i dále mnohým lidem pramenem výživy. Jako jinde, ani zde se tak nehledělo na to, zda si pracovník vzal z lesa více než mu patřilo. Žertem se říkávalo, že kdo 30 roků si bral v lese dříví, dostal za to od knížete pána měsíční penzi. Je pochopitelné, že pracovníci takoví museli býti lesní správě po ruce i v době, kdyby byla pracovníky těžko hledala. Zejména v zimě, kdy svážení klád na nádraží bylo prací ve sněhu a ledu velmi obtížnou. Pán a hajní přivírali oči nad tím, že si pracovníci dříví a stlaní z lesa odnášeli. Věděli také, že majetek těmito maličkostmi nezchudne a že vedle toho budou mít zajištěny pracovníky, kdykoliv je budou potřebovat. Pán byt přísný, to dobře chápal, ale tím lépe to chápali Lanžhotčané, jejich sebevědomí bylo ukojeno právě tím, že se jim ztrátou lesa stala křivda.

Ludmila Malčková

BÁBINKA

ÚVODEM

V prvním letošním čísle zpravodaje jsem v článku **Pátrání po zapomenutém Bábíňákově** uvedl mimo jiné to, že **Štěpán Bartoš** a jeho žena **Barbora**, později řečená **Bábinka**, „... měli spolu dvě děti - dva syny: **Antonína** a **Františka**“. Tento údaj je sice pravdivý, leč vyvolává dojem, jako by už žádné další dítě spolu neměli. Myslel jsem si to dokonce i já sám.

Jedna z lanžhotských čtenářek zpravodaje, která si nepřeje být jmenována, poskytla mi

spolu s velmi cennými fotografiemi informace o tom, že **Bábinka přivedla na svět mimo Antonína (1884) a Františka (1886), také dceru Terezií!**

TEREZKA BÁBINKA

T e r e z k a, kterou vidíme na fotografii číslo jedna „v rožkách“ a na snímku číslo dvě spolu s kamarádkou (Tereзка je ta vpravo) v jiném druhu kroje (čtenářky zpravodaje si jistě dobře a možné i s údivem povšimnou, jak a čím se

např. lišily „rožky“ před sto lety od těch současných), se narodila 15. září 1888, den po svátku Povýšení svatého Kříže (letos by se tedy dožila 120 let) a zemřela 24. února 1954. To znamená, že i ona musí stále ještě zůstat nejen v paměti mnoha našich občanů, ale samozřejmě nejvíce v srdcích svých potomků.

Tereza Bábiňáčka byla totiž dvakrát vdána. První manželství uzavřela s **Františkem Holobrádkem**, který však zemřel jako velmi

mladý už v roce 1920. Z tohoto manželství jí zůstal syn **Ludvík**, dědic přezdívky **Bábiňák!** Po roce 1948 se stal na mnoho let politickým vězněm jako účastník třetího, protikomunistického odboje. Jako profesionální převaděč přes hranice byl i v poslední akci svého partáka **Fran-tiška Gajdy**, který byl při ní zastřelen. (Tento příběh jsem se

všemi podrobnostmi uveřejnil před lety jak v časopise **PODLUŽÍ RNDr. Evy Šupinové**, tak také v krajském časopise **HOSPODÁŘ** v Texasu.) Nutno připomenout, že tím, kdo akce převaděčů řídil, byl mimo jiné i Ludvíkův bratranec **Antonín Bartoš**.

Druhým sňatkem spojila svůj život **Tereza Bábiňáčka** s Františkem Uhrem, se kterým měla dvě dcery: Ludmilu a Boženu. Ty už její přezdívku nepřebírají...

Krátkou poznámkou se ještě vrátím k časem poznamenané fotografii **Terezy v rožkách**. Možná právě na ní se v Terezičině tváři zrcadlí půvabná tvář její maminky, nazývané kvůli nestárnoucí pěknosti obličeje **Bábinkou**, přezdívkou, kterou proslavili její vnukové...

ŠTOKRAVA

V řadě mých skladeb jsou dvě, v jejichž názvu se vyskytuje slovo **Štokrava**: první je valčík v úpravě Jaroslava Janoty a druhý ver-

buňk v úpravě ing. Josefa Smetany. V pořadu **Dechparáda** rádia Jih smysl tohoto slova musel vysvětlovat moderátor Franta Uher, protože většina posluchačů, a ne toliko tohoto pořadu, nevěděla, že jde o nářečovou výslovnost názvu kdysi rakousko-uherského města **STOCKERAU**. Na přiložené fotokopii z automapy vidíme, že se toto město nachází „dole jihozápadně“ od Lanžhota, zhruba ve vzdálenosti pětapadesáti kilometrů.

Před první světovou válkou, tudíž za Rakouska – Uherska, byla **Štokrava** mimo jiné proslulá kasárnami **husarů a dragounů**. Husari se rekrutovali z mladíků z Uher (Maďari) a dragouni, lidově **dragúni**, to byli šohaji z Čech a hlavně z Moravy. Lanžhot nevyjímaje. Zachytil jsem vyprávění o tom, že „*ked vojančili ve Štokravě strýc Joska Trčka, co sa dožili hodně nad devadesát roků, tak tam mezi jak husárama, tak aj dragúnama měli slávu coby krotitel najmrchavějších koní. To sa jednú ve štokraváckej hospodě místo šavli vytahovali uherští husari na moravských dragúnů s koněm, kerý že je taková mrcha, že mu ešte nigdo nenasadil sedlo. Enom ho dovedte na náš kasárenský dvůr, řekli Moraváci, Joska sa mu podívá na zuby. Byla to sázka o hodně šampaňského. Koňa dosmyčali, takový to byl dábel, Joska sa „podíval“ tým, že ho najprv zbil a dokopal jak financ kozu, až kůň byl nakonec rád, že mu dvě to sedlo bojačky nasadili, Joska dořího hé-*

pel, a keď sa za hodinu kďo ví odkád vrátil, tak tť husaři koňa málem ani nepoznali, jak na žebrách vyhuběl a na kopytách měl z podkov enom tenké plěšky a po Joskovi pohlédal skoro až s bečem. Husaři si ho odvádali jak starého šimla, kúpeného od cigána na jatka...”

A v šampaňském se mohli potom šohaji z Moravy utopit, nebýt toho, jak dobře v něm uměli „plavat“.

Co má ale toto jakoby humorné odbočení do Štokravy společného s **Terezkou Bábiňáčkou**? Vysvětlí vám to rub fotografie číslo dvě, na které je Tereška se svou kamarádkou (její jméno, bohužel, neznám). Tereška použila fotografii, jak to bývalo tehdy zvykem, jako dopisnici (die Korrespondenzkarte). Později někdo tento korespondenční lístek ze všech stran sestříhal na menší formát, a tak z textu, který se na rubu nachází, „odkrojil“ i části některých slov.

Fotografie - dopisnice je opatřena známkou s portrétem císaře pána v hodnotě pěti haléřů. Přes ni je poštovní razítko, ze kterého lze vyčíst: **BŘECLAVA LUNDENBURG 29. IV. 1908.** (Jak vidno, poštovní úředník ji orazítkoval právě před 100 lety !) Adresa je tato (všechno psáno rukou, starým klasickým perem a hnědým inkoustem): **Ctěný pán František Bartoš (Kuk Lantver Uhl. (Regemet No. 5. 3. Škadron) 3. Cug Štokrava. (!!!)**

Text obsahuje toto odstříhem okleštěné sdělení: **Milý Bratře přijmi ...avný pozdrav ode mě**

...oč se marně zlobíš. ...č ke mě nepřišels já ... ti psala abys dojel na muziku aj lidu- abys přišel včil esli ...daneš na muziku ... ti pošlu když né. až na sv. Duch tož odepiš esli ano lebo ... Konec též odstřížen. Je však naprosto zřejmé, že tuto fotografii jako dopisnici odeslala **Tereška Bábiňáčka svému bratru Františkovi, naručovanému u dragounů ve Štokravě, právě do tohoto města.** Možná si někteří čtenáři, luštěteli křížovek, domyslí, co mohlo být na odstřížených částech dopisnice - fotografie asi napsané.

Nu a teď už se dostáváme k malé, ale velmi dokumentaristicky cenné fotečce. Fotograf na ní, možná ve Stockerau - Štokravě, pro časy tehdejší i pro dnešek náš, zachytil dva švarné dragouny se šavlemi, ve vysokých holénkových botech, ometálované i s sešáckými knírky, jak se na tu dobu u dragounů patřilo a slušelo. Jméno toho vlevo už asi nezjistíme, avšak vpravo není nikdo jiný než **bratr Terezie Bábiňáčky František**, ten z mého článku o pátrání po zapomenutém Bábiňákově. Vida, vida, čím vším ti i oni Bábiňáci v historii tohoto přízviska i rodu byli! A kde a kdy psali své osudy...

V jakémsi ústraní se sestrou, které ono přehlížení a opomíjení tímto připomínkovým článkem napraví.

Neboť Terezie - Tereška byla taktéž **Bábiňáčkou...** *Jož. Uher*

Krátce z Regionu

V pátek 25. 4. proběhl každoroční cyklistický výlet starostů po vinařských stezkách „**Otvírání jara na Podluží**“. V letošním ročníku se v rámci výletu slavnostně otvírala odpočinková a informační místa na Podluží, na jejichž výstavbu a realizaci přispěl ze svého rozpočtu Jihomoravský kraj. Jela se severní trasa z Lužic, přes Dolní Bojanovice, Starý a Nový Poddvorov, Prušánky, Josefov a zpět. Cyklovýletu se zúčastnilo zhruba padesát výletníků z řad starostů, ředitelů a přátel cykloturistiky.

Místa v břelavských obcích budou osazena

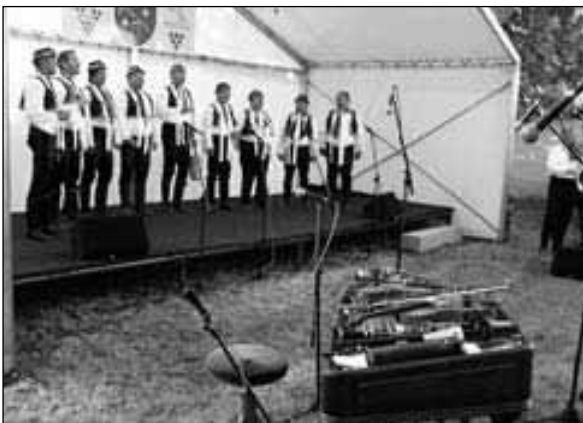
inventářem v nejbližších dnech, pokud se tak již nestalo.

Obec Lužice, lužičtí mužáci o.s. pod zášti-

tou Regionu Podluží uspořádali **4. ročník přehlídky mužských sborů Podluží** 10. května v 17 hodin v areálu Lidového domu - stodoly v Lužicích. Účinkovaly sbory z Hrušek, Charvátské Nové Vsi, Josefova, Kostic-Tvrdonic, Ladné, Lanžhota, Lužic, Mikulčic, Moravské Nové Vsi, Moravského Žižkova, Poštorné, Prušanek, Staré Břeclavi, Týnce. Doprovázela CM Husaří St. Reichmana s primášem St. Pavkou a CM Jožky Severina s primášem Ing. J. Blažkem. Na přehlídce se sešlo na pět set lidí,

tj. účastníků i diváků. Šlo o velice vydařenou akci, kdy pořadatelům přálo krásné počasí. Na akci přispěl ze svého rozpočtu Jihomoravský kraj. Příští ročník proběhne v Poštorné.

V sobotu 17. 5. 2008 v 15 hodin se v Lanžhotě uskutečnila **soutěž dětských verbířů v podlužáckém verbuňku**, kterou organizoval Jaroslav Švach spolu s MěÚ Lanžhot a již zástítil i Region Podluží. Sešlo se na 23 verbířů, pět slováckých mladých chas. Přihlášeni chlapci byli rozděleni do tří kategorií podle věku, a to do 9 let, od 10 do 12 let a od 13 do 15 let. Každý verbíř se prezentoval nejméně jednou slokou zpívanou a dvěma tanečními (válaný, rychlý, úvratí). Odborná porota hodnotila předzpěv – jeho intonaci, zvládnutí nářečí a projev, u tance pak náročnost figur a jejich množství, regionální styl, techniku a taneční projev. Hodnotící komise ve složení nejlepších současných verbířů (J. Létal - Hrušky, M. Kobzík - Týnec, St. Popela - Perná a další dva členové z Podivína a Hrušek). Vítěz automaticky postoupil do krajské soutěže. Ver-

bíři soutěžili v lidovém kroji. Bylo přihlíženo i k detailům. Někteří verbíři si uškodili v hodnocení např. chybějícími mašlemi, nevhodně zvolenými slovními obraty (repete místo úvratí) atd. Přes drobné nedostatky taneční či intonační byla úroveň verbířů dosti vysoká.

V sobotu 5. dubna v Týnci proběhl **4. ročník přehlídky dětských folklorních souborů Podluží**. Vystoupilo celkem deset souborů. Záznam z přehlídky natočený pro program ČT Folklorika byl odvysílán v sobotu 26. dubna v 10 hodin. Děkujeme dětem, vedoucím, rodičům, obci Týnec a všem, kteří se podíleli na přípravě přehlídky. Na akci přispěl ze svého rozpočtu Jihomoravský kraj.

Byla schválena dotační žádost Regionálního operačního programu „Turistický průvodce Podlužím a Hodonínem“. Tento průvodce

bude realizován od června 2008 do září 2009. Projekt obsahuje aktivity spojené s přípravou, výrobou a distribucí komplexní nabídky regionů pro cestovní ruch, dále tvorbou produktů (image katalog, sedmidílný soubor turistických produktů Podlužím a Hodonínem, soubor map, přehled turistických aktivit a atraktivit, kapesní průvodce) a další propagační aktivity.

Dne 30. 5. byla předložena žádost do přeshraničního fondu ČR - SR Interreg IVA o financování výstavby Regionální rozhledny ve výši cca 6,5 mil. Kč. Partnerem na Slovensku je obec Cerová.

V nejbližších dnech bude na Náměstí v Lanžhotě osazeno odpočívadlo s informačním panelem, na který přispěl z rozpočtu Jihomoravský kraj.

Martina Polachová

Florbalisté do 3. ligy

Letošní sezóna byla pro florbalový oddíl nejméně úspěšnější za šest let existence. Začalo se také systematicky pracovat s mládeží. Kromě starších žáků, kteří hráli soutěž ČFbU, trénují i mladší žáci a elévové.

A tým do letošní sezóny jihomoravské ligy

nevstoupil vůbec dobře. V úvodní fázi sezóny se potácel na desátém místě. Dá se to přikládat i výraznému omlazení kádru. Poté ale přišla změna herního stylu, na který většina soupeřů nedokázala adekvátně reagovat. Výsledkem byla vítězná šňůra, dařilo se prakticky vše. Od

začátku listopadu tým prohrál pouze tři zápasy a z desátého místa se posunul až na třetí, které zajišťuje postup do 3. ligy. Statistiky byly také výborné. Z 24 zápasů v jihomoravské lize získal A tým 51 bodů za 16 výher, 3 remízy a 5 proher při skóre 133:65. Navíc měl nejlepší využití přesilových her, druhý nejlepší útok a druhou nejlepší obranu. Většinu zápasů odehrál A tým v sestavě: Joch Adam, Gál Petr st., Sůkal Petr, Pěček Jan, Gál Petr ml., Bernát Michal, Mach Drahomír, Páteček Martin, Fanta Igor, Bartoš Jaroslav.

B tým letos nebyl posilován hráči z A týmu tolik jako loni. Kádr se rozšířil a šlo především o zapracování více hráčů do sestavy. Výsledkem byly nevyrovnané výkony, které stačily alespoň na 3. místo v jihomoravském přeboru. Z 24 zápasů tým 13 vyhrál, 1 remizoval, 10 prohrál, skóre bylo 102:86. Sestava B týmu: Pavka Lukáš, Líbal Manfred, Drahoukupil Jaroslav, Pěček Jakub, Matuška Jakub, Petrla Tomáš, Uhlíř Marek, Machovský Robert, Škrobáček Aleš, Sůkal Jaroslav, Záhradník Adam, Hluchý Jaroslav, Abrman Milan, Filip Petr, Hladík Tomáš.

Družstvo starších žáků odehrálo svou první sezónu. V základní části to měl nezkoušený tým hodně těžké. V nástavbové části hráči předváděli výkony, kterými příjemně překvapovali i sami sebe. Ve vyrovnané tabulce skončili na třetím místě, pouze s jednobodovou ztrátou na místo první. Martin Drobík vyhrál kanadské

bodování, Michal Melichar ovládl statistiky brankářů nástavbové části. Příští sezónu bude celý tým hrát v kategorii dorostu.

Družstvo žen hrálo také svou první sezónu. Ze začátku byly výsledky spíše zklamáním, ve druhé půli sezóny se ale zlepšily. Vrcholem dívčího snažení bylo několik herně vyrovnaných zápasů a těsná prohra 2:3 se suverénem soupeře Torpédem Pegres Havířov.

Novinkou pro tuto sezónu je přihlášení **družstva mladších žáků** do registrované soutěže České florbalové unie. Soutěž nese název Jihomoravská liga mladších žáků. O družstvo se bude starat Michal Bernát, který už rok vede kroužek florbalu při Masarykově základní škole. Žáci se utkají s devíti týmy z Brna, Hodonína, Bučovic a Znojma. Dva turnaje se odehrají i v naší hale. To je nejbližší budoucnost, ale první soutěžní zkušenosti mají kluci za sebou. Stojí za zmínku, že se koncem května zúčastnili turnaje v Mikulově, kde skončili na pěkném 3. místě.

V letních měsících se zúčastníme minimálně tří mezinárodních turnajů (Open game, Slovak open, Florbal.com cup). Město Lanžhot chceme reprezentovat podobně úspěšně jako loni, kdy jsme postoupili do osmifinále kvalitně obsazeného turnaje Open game a do finále záhoráckého poháru.

Městu Lanžhot a Sokolu Lanžhot děkujeme za podporu.

<PG>

CO NOVÉHO U FOTBALISTŮ

Fotbal je bezesporu sportem nejsledovanějším na celém světě a nejinak je tomu jistě i v Lanžhotě, a proto je jeho činnost i u nás sledována největším počtem příznivců. A pokud sportovní výsledky neodpovídají představám, tak se jistě mnoho lidí ptá, proč tomu tak je? Příčin je určitě více a ty hlavní byly popsány v posledním loňském zpravodaji v článku Pravda o lanžhotském fotbale. A že výsledky představám neodpovídají, dosvědčuje to, že čtyři kola před koncem soutěží (kdy je uzávěrka tohoto článku), se hned tři naše mužstva pohy-

bují v takovém postavení, že nemají zajištěnou příslušnost v současné soutěži.

Do nového roku jsme vstupovali s jednou zásadní změnou, a to na poli mimosportovním. Předsedou oddílu se stal Miroslav Straka a výbor posílili další noví členové. Úkolů k zajištění činnosti oddílu je tradičně velmi mnoho, a tak se všichni pustili do nejdůležitější práce.

Největší pozornost se ze strany veřejnosti věnuje samozřejmě „A“ **mužstvu** dospělých, a tak největší kus práce se vztahoval právě k tomuto mužstvu, které přezimovalo po polo-

vině soutěže na posledním místě s minimálním bodovým ziskem. Jediným cílem nemůže být nic jiného než záchrana soutěže. První kroky byly personální, došlo k posílení mužstva kvalitními hráči a byla zajištěna taktéž kvalitní příprava mužstva na jarní část sezony. Naděje umírá poslední, ale dnes vše nasvědčuje tomu, že se záchrana nepodaří. Příčin je jistě více, ale ta nejzásadnější určitě je, že mužstvo s přícho- dem jara potkalo neuvěřitelné množství zranění a ani jeden zápas nebyl odehrán v předem plánované sestavě. Někteří z nově příchozích hráčů i našich odchovanců stačili z těchto dů- vodů odehrát pouze jedno, nebo dvě utkání! Ať už se udržení soutěže povede nebo ne, bude třeba hráčský kádr ještě více stabilizovat, aby se podobná situace neopakovala.

„**B“ mužstvo** se v okresní soutěži III. tř. taky pohybuje jen těsně nad sestupovými příč- kami a i když musí někteří hráči z důvodů výše uvedených vypomáhat „**A**“ mužstvu, potenciál k udržení určitě mají.

Dorostenci byli na jednu stranu oslabeni přefazením D. Hrnčíře do mužstva dospělých, a naopak posílení přícho- dem dvou hráčů. Aktu- ální výsledky jsou ale dosti velkým zklamáním. Postavení v tabulce zcela jistě neodpovídá kva- litě mužstva a hráči musí v závěrečných kolech zjevně více zabrat, jelikož se taktéž nacházejí jen těsně nad sestupovými příčkami a to je po- zice, kterou u tohoto mužstva neznáme.

Největší spokojenost panu- je u mládežnických **družstev mladších a starších žáků**, která se pohybují oproti očekávání v horních polovinách tabulek svých soutěží. Co nás však stále velmi trápí, je slabý zájem rodičů vidět své potomky na vlastní oči, a to zejména na domácích utkáních. Posledním naším muž- stvem je **základna**, která slouží především k seznámení nejmlad- ších hráčů s touto krásnou, ale náročnou hrou.

Samostatnou kapitolou, která nemůže obsáhnout tento článek,

je **areál stadionu na Šlajsi**, kde byla provedena spousta práce. Tento areál nám naprostá většina mužstev závidí a nešetří chválou a superlativy, je třeba si však uvědomit, že byl zbudován již v letech 1982 až 1986, a právě z důvodů letos- ti je správa a údržba mnohem náročnější, než si příznivci i nezaujatí dokáží vůbec představit. V loňském roce byly dokončeny kompletní re- konstrukce sociálních zařízení v kabinách a na přelomu letošního roku došlo k výměně oken za plastová, to vše s podporou TJ Sokol. Dále pak letos pokračovaly práce venkovní. Došlo k výměně poškozeného betonu před kabinami za zámkovou dlažbu, na vzdálenější straně hřiš- tě bylo instalováno pletivo pod zábradlí kolem hřiště. Budova kabin a tribuna jsou již více jak 20 let staré, a tak nás čeká ještě spousta práce a postupných investic, a to samozřejmě nejen v průběhu letošního roku. Naprostá většina prací je prováděna brigádnicky, za což všem zúčastněným patří dík.

Závěrem bych rád poděkoval všem trenérům a funkcionářům, kteří ve svém volnu a bez ná- roku na finanční odměnu věnují svůj volný čas činnosti ve fotbalovém oddílu. A taktéž patří poděkování všem divákům, příznivcům a spon- zorům, kteří nás podpořili i v době, kdy výsled- ky a předváděná hra neodpovídaly vždy před- stavám a věřím, že si cestu na náš fotbalový stá- nek najdou, ať už se bude hrát soutěž jakákoliv.

Josef Říha, jednatel fotbalového oddílu

Stolní tenis v sezóně 2007- 2008

Do mistrovských soutěží byla v sezóně 2007/08 přihlášena čtyři družstva TJ Sokola Lanžhot.

Družstvo „A“ hrálo krajskou soutěž II. třídy sk. B, kde obsadilo 2. místo a postoupilo poprvé v historii oddílu do krajské soutěže I. třídy. O tento úspěch se zasloužili hráči Jiří Hanák, Zdeněk Darmovzal, Petr Uher a Radomír Brožák.

Družstva „B“ a „C“ soutěžila v okresním přeboru, ve kterém družstvo „B“ postoupilo do play off a dosažením 2. místa si tak zajistilo postup do Krajské soutěže II. třídy sk. B. Zde hráli Jan Tomek, Zdeněk Polásek, Marek Koníček a Patrik Šlezinger. Družstvo „C“ skončilo na 8. místě.

Družstvo „D“ se umístilo na 10. místě v okresní soutěži.

Oddíl stolního tenisu v této sezóně zorganizoval několik turnajů mládeže pro hráče Jihomoravského kraje všech věkových kategorií. Na nich nás úspěšně reprezentovali zejména v kategorii dorostu Petr Uher a v nejmladších žákyních Denisa Pyskatá. Ta skončila v žebříčku nejmladších žákyní Jihomoravského kraje na 7. místě. Dále nás zastupovali v kategorii dorostu Dušan Hodonský, ve starších žácích Michal Hrubý, Petr Trubač a v nejmladších žácích Petr Jeřábek, Dominik Ciprys, Radek Salajka a Michal Brada.

Na konci sezóny naše mládež startovala na mezinárodním turnaji v Rakousku za účasti sportovců Čech, Rakouska, Maďarska a Slovenska. Turnaj se mladým hráčům vydařil, když Petr Jeřábek ve své kategorii skončil na 1. místě a ukázal tak velké zlepšení svých výkonů od začátku sezóny. Úspěch Lanžhota potvrdil 2. místem ve stejné kategorii Petr Trubač. V soutěži mladších žákyní obsadila 1. místo Denisa Pyskatá.

Oddíl stolního tenisu děkuje všem příznivcům a sponzorům za podporu jeho činnosti, těší se na další spolupráci i v příští sezóně 2008/09 a bude i dále usilovat o dosahování dobrých sportovních výsledků.

Za oddíl stolního tenisu Zdeněk Darmovzal

ZANIKNE ODDÍL KOŠÍKOVÉ?

Družstvo žen košíkové pod vedením trenérů Osičkové a Hlouškové skončilo v sezoně 2007/2008 na výborném 2. místě v pořadí kategorie OP II se stejným počtem 37 bodů jako vítězné družstvo z Ratíškovice.

Z nejlepších střelkyň družstva je třeba jmenovat Pavlu Kazinotovou, Silvii a Zdeňku Markovičovy, Lenku Létalovou i Rostinu Nevělikovou.

Je to i zásluha nově příchozích zkušených hráček z Břeclavi, které nahradily mladé hráčky z Lanžhota. Ty se již tomuto sportu nechtějí věnovat, třebaže v mládežnických kategoriích měly velmi dobré výsledky. Večerní návštěvy hospod a diskoték, posezení s kamarády u skleničky alkoholu a s krabičkou cigaret, jsou pro některé určitě atraktivnější a pohodlnější než běhání po tělocvičnách.

Nezájem o sport je také vidět u nejmenších děvčat nebo jejich rodičů. Již druhým rokem děláme nábor pro dívky 1. – 4. tříd, ale nejsme schopni sesbírat z celého okolí 15 až 20 děvčat, která by se tomuto sportu chtěla věnovat. V současné době máme v družstvu minižákyn 10 děvčat, se kterými bychom chtěli od září letošního roku hrát OP soutěž. Holky se na to již velmi těší, ale bohužel, pro soutěž je opravdu potřeba nejméně 12 děvčat.

Vypadá to tedy, že košíková v Lanžhotě zanedlouho úplně zanikne.

Zita Hloušková, trenérka

VZPOMÍNKY TRENÉRA

V roce 1999 jsem se přestěhoval z Břeclavi do Lanžhota, kde jsem si koupil dům. Byl jsem už v důchodovém věku, dům potřeboval mnoho oprav, ale přesto všechno jsem se nechal přesvědčit, abych pomohl při trénování basketbalu učiteli Leopoldu Králíkovi, který tento sport v Lanžhotě trénoval od r. 1980. Před příchodem do Lanžhota jsem působil jako trenér v Tělovýchovném středisku mládeže basketbalu v Břeclavi. Měli jsme vynikající úspěchy od minižákyn až po národní ligu žen. Mnoho našich hráček odešlo do prvoligových oddílů.

V Lanžhotě jsem začal trénovat mladší žákyn ročník 1987 a mladší, ale nikdy se nám nepodařilo vyhrát oblastní přebor. Přesto to byl výborný kolektiv. Každé soustředění

s tímto družstvem byl pro mne zážitek. Na poslední soustředění jsme jeli do Chorvatska, kde jsme měli tréninkové hřiště přímo u moře. Zorganizovat takovou akci dalo mnoho práce. Zapojili se rodiče děvčat. Maminky a babičky nám vařily, trenéři se starali jen o tréninky a volný čas děvčat. V této akci nám hodně pomohl Drahomír Čekal. Některé hráčky těchto ročníků hrají nyní za ženy v Lanžhotě.

Po skončení s tímto družstvem jsem si vybral malá děvčata, a to ročníky 1993 – 1995. Musel jsem začít pohybovkami, protože dívky neuměly kotouly, stojky, výmyk na hrazdě, přeskok kozy, skok plavmo, hvězdu apod. Postupně se začaly učit driblink s míčem, dvojtakt a další košíkářské znalosti. První zápasy prohrávaly přes 100 bodů, ale

pomalu se zlepšovaly. S dětmi to chce velkou trpělivost. Toto družstvo v minikošíkové moc neoslnilo. Skončilo vždy na 3. místě v oblastním přeboru. V mladších žákyních už šel výkon nahoru. Vyhrály tuto soutěž a mohly postoupit do žákovské ligy, ale bohužel nebyly peníze na tuto náročnou soutěž. V roce 2007 absolvovaly mimo mistrovských zápasů mezinárodní turnaj v Ostravě. Jely tam s velkým respektem, ale ostudu si neudělaly. Turnaje se zúčastnilo 8 družstev a to BŠM Ostrava A,B, HK Budapešť, CSK Moskva, Polsko, Slovensko, ČKD Blansko, Sokol Lanžhot. Skončily na 4. místě, boj o 3. místo těsně prohrály s Moskvou. Zvítězilo družstvo BŠM Ostrava nad HK Budapešť. Dále reprezentovaly naše hráčky v Polsku v Poznani, kde obsadily 2. místo za Slavojí Poznaň, když prohrály v prodloužení o jeden koš. Ve Francii se konalo mistrovství světa sportovní organizace Orel. Za náš oddíl se ho zúčastnilo pět hráček.

V novém ročníku 2007/2008 odehrály mistrovskou soutěž v oblastním přeboru starších žákyň. Děvčata neprohrála ani jeden zápas. Z 20 zápasů získala 40 bodů, druhá skončila děvčata z ČKD Blanska se ztrátou 8 bodů za našimi děvčaty, třetí byl Valosun Brno.

V polovině soutěže mezi vánočními svátky a Novým rokem pořádala Ostrava mezinárodní turnaj starších žaček, na který se přihlášily. Poprvé za mou dlouholetou praxi trenéra se stalo, že některým děvčatům se vyloženě nechtělo jet. Jednalo se o čtyři hráčky ze základu družstva. Tady se poprvé ukázalo, že kolektiv nedrží pohromadě. V tomto turnaji žákyně neuspěly, všechna utkání prohrály, i když některá těsně.

Po skončení mistrovské soutě-

že probíhaly okresní přebory škol v basketbalu. Okresní kolo lanžhotská škola vyhrála a postoupila do krajského kola v Brně. Byl jsem požádán vedením školy, abych jel s děvčaty. V turnaji vyhrála skupinu a postoupila do finále. Ve finále se střetla se silným soupeřem z Kyjova, který porazil Brno. Zápas s Kyjovem pro ně nezačal dobře, během dvou minut prohrávala 10:0. Po tajmu začala hrát a soupeře přehrávala. Přesto zápas už nedotáhla k vítězství. Děvčata jsem po zápase pochválil, ale byl jsem zklamán, že se nám nepodařilo zvítězit. Ještě více jsem byl zklamán, až jsem se po návratu z Brna dověděl, že děvčata se mezi sebou domluvila a zápas prohrála schválně, protože se jim nechtělo jet na dva dny do Chomutova na mistrovství republiky.

Po této akci jsem se zeptal všech hráček, jak to vlastně myslí s účastí v lize mladších dorostenek. Pět hráček řeklo, že ligu hrát nechce, protože by neměly žádný volný čas. Můj volný čas, který jsem jim po dobu šesti let věnoval, nikoho nezajímá. Nejsou to jen tréninkové hodiny třikrát v týdnu, sobotní zápasy, soustředění atd. Proto jsem se rozhodl, že s tímto družstvem již pokračovat nechci. Vždy jsem chtěl, aby se hráčky chovaly čestně, ale tak jak se zachovala některá děvčata, se sportovci nechovají.

*S pozdravem Sportu zdar
Jaromír Maruška, trenér*

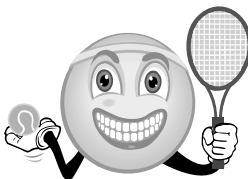

Bílý sport v roce 2008

Začátek roku zastihl hráče a hráčky tenisového oddílu při zimní přípravě na sezónu 2008. Zimní tréninky probíhaly ve sportovní hale v Lanžhotě a v Brodském. Na zimní přípravu navázaly tréninky na tenisových dvorcích a začátkem května začaly soutěže družstev. Náš oddíl má čtyři družstva registrovaných hráčů ve všech věkových kategoriích a tři družstva dospělých, která se účastní ligy neregistrovaných hráčů.

Družstvu dospělých, které hraje IV. třídu krajské soutěže, se vloni těsným výsledkem nepodařilo postoupit do vyšší soutěže. Letos sehrálo zatím čtyři mistrovské zápasy a všechny vyhrálo. Porazilo družstva Brno-Černovice, Sokol Brno, Brno-Tuřany a Brno-Slatinu. Ještě zbývá odehrát zápasy s družstvem Břeclavi, Brnem-Líšní a Brnem-Chřelicemi. Rozhodujícím zápasem o postup se zdá být utkání proti STK Břeclav.

Družstvu lanžhotského dorostu v minulé sezóně také velmi nešťastně utekl postup do vyšší soutěže, a tak stejně jako vloni hraje III. třídu. Vede si ale zatím velmi dobře. Odehrálo mistrovská utkání proti Vyškovu, Brnu-Slati-

ně, Veselí a Mokré-Horákovu. Všechna vyhrálo. Zbývají ještě zápasy proti družstvům Břeclavi, Brno-Tuřany a Mikulova.

Starší žactvo, které mělo vloni problémy kvůli generační výměně hráčů a sestoupilo z II. do III.

třídy krajské soutěže, také v letošním roce doplňují hráči z mladší věkové kategorie. Letos už jsou výsledky mnohem lepší. Porazilo družstva Bzenec, Hodonína a Šlapanic. K postupu stačí zvítězit ještě s družstvem Moravská Slávia Brno a Vyškov.

Družstvo mladšího žactva hraje II. třídu krajské soutěže. Mladší žáci mají v družstvu spoustu začínajících hráčů. Proto jsou jejich zápasy ještě plné nervozity. Porazili Břeclav, Zlín, Start Brno a prohráli s Natali Mostkovice a v Brně-Tuřanech.

Také v letošním roce pořádá tenisový oddíl Sokola Lanžhot na svých kurtech nejdříve tenisové soustředění pro své hráče, kde celých pět dní intenzivně trénují pod vedením čtyř trenérů, aby byli co nejlépe připraveni na prázdniny, kdy začínají turnaje jednotlivců ve všech kategoriích.

Dále potom tenisový oddíl pořádá tři oficiální turnaje pod hlavičkou Jihomoravského tenisového svazu:

26.- 29. 7. 2008 - dorost

23.- 26. 8. 2008 - mladší žactvo

27.- 30. 9. 2008 - starší žactvo

Na tyto turnaje zveme všechny tenisové příznivce, aby přišli povzbudit naše hráče a hráčky.

Dalibor Kováč

Kolik stojíme?

V loňském roce byly náklady na vydání zpravodaje 75 936,- Kč.

Příjmy z prodeje činily 29 060,- Kč.

-red-

POSTŘEHY

Zatímco zaměstnanci našeho vlakového nádraží pro nás zvelebují čekárnu, vandalové dokonale devastují čekárny autobusové. Zvykneme si trvale na tyto „jizvy“ našeho pěkného města? Je na čase čekárny opravit a vynaložené náklady v televizi zveřejnit. Možná si potom budeme víc všimnat, co se kolem nás děje.

Na parkovišti u obchodního střediska bude brzy zkolaudovaný nový prostorný novinový stánek.

Skoro jako houby po dešti vyrůstají pěkné rodinné domky v ulici Stráže.

Foto a text: SVANEK

Vína z Lanžhota v Petrohradu

Kolekce vín Vinařství Josefa Uhra z Lanžhota se nalévala při oslavě 40. výročí pravidelných letů ČSA: Praha – Petrohrad. Tato prestižní oslava na mezinárodní úrovni se konala 16. 6.

2008 v hotelu ASTORIA v Petrohradu, které se manželé Uhrovi zúčastnili osobně na pozvání ČSA. Za svá vína sklidili velký úspěch a uznání. Obdiv získali i za kroje, ve kterých svá vína prezentovali. Zazpívali naše lidové písničky. Společně s nimi si zazpíval i operní zpěvák Filip Bandžak, který v současné době působí jako sólista Vídeňské opery.

Před odletem z Petrohradu navštívili český konzulát na osobní pozvání generálního konzula, který jim také tlumočil obdiv a poděkování. Nabídl manželům Uhrovým spolupráci a další pozvání do Petrohradu.

-red-

www.vinarstvi-uher.wz.cz

OPRAVTE A DOPLŇTE SI

v textu prvního letošního čísla zpravodaje takto:

- 1) V básni TVOR nepatří **bodlákem**, ale **bo-dákem**!
- 2) V básni STUDNA nepatří **snahou**, ale **snadnou**!
- 3) V článku o jubilantu Jožulkovi je nesprávně uvedeno, že jeho maminka se za svobodna jmenovala **Třetinová**; správně má být **Černá**.
- 4) Tamtéž: SK Lanžhot nehrál I.B třídu v roce **1948**, nýbrž v roce **1943**.
- 5) Tamtéž: je pravdou, že od roku 1953 začal Jožulka Uher skládat své písničky u **harmonia**, ale posledních patnáct let používá **elektronické varhany YAMAHA** a od dubna 2008 **varhany CASIO**.
- 6) Datum **1929** pod fotografií fotbalistů SK Lanžhot při článku **FANUSKY**, není správné. S největší pravděpodobností jde o snímek z roku **1943**! A protože jde o fotografii poměrně vzácnou, pak kvůli **faktografii**, se kterou i náš zpravodaj pracuje, je třeba dodat, že jména

hráčů, na fotce zachycených, jsou tato: zleva doprava stojící v civilu Ladislav Šulák – Maja, halv František Gajda (na podzim v roce 1950 zastřelený jako převaděč přes hranice), Jakub Tuček, halv a později obětavý trenér Jan Bartoš – Ketásek, pravé křídlo Antonín Hakala, střední útočník Jožulka Uhlíř, s 33 brankami král střelců, po němž svoji přezdívkou podědil i Jožulka Uher, který se v roce 1949 jako pravé dorostenecké křídlo stal se 33 brankami taktéž králem střelců, levé křídlo František Bartošík, centhalv Martin Tuček – Dupal (bratr Jakuba), levá spojka Josef Bartoš – Jozula Franták, a v civilu jednatel klubu Antonín Žaloudek. Dřepící zleva: Jakub – Kubišek Černý, bek, brankář Michal Hnátovič a lanžhotská fotbalová legenda, levý bek Jan Netopilík – Pilík.

Omlouváme se čtenářům, ale za podmínek, které nás při tvorbě každého zpravodaje provází, a nejednou i v časové tísní, jsou naše možnosti nechybování a vyvarování se chybám takřka neuskutečnitelné. Ale budeme se snažit jim předcházet.

Za redakci Jož. Uher

200.000 Kč již za 3676 Kč

Pro začínající podnikatele.

Pro zaměstnané, důchodce a OSVČ.

POZOR! U nás klienti neplatí poplatky.
Od nás 90% klientů odchází s půjčkou a dárkem.

.....
Sady 28. října 18, Břeclav | Otevřeno denně: 8.00 – 18.00h.
volejte 602 457 122, 608 887 392

JUDr. Vítězslav Machovský
advokát

nám T.G.M. 14, 690 91 Břeclav

tel.: 519 374 404, mobil 605 130 606

nabízí poradenskou činnost pro občany Lanžhota.

Poskytované služby jsou z oblasti občanského, rodinného a trestního práva, dále sepis jakýchkoliv smluv a dohod, zejména kupních a darovacích smluv.

Služby budou zajištěny od 1. 8. 2008 každou středu od 14.30 do 16.30 hod. v budově Městského úřadu v Lanžhotě. Je možné si schůzku předem domluvit telefonicky.

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 850 ks, vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107 místo vydávání Lanžhot, odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz. Vyhrazujeme si právo na gramatickou úpravu textů. Vyšlo: červen 2008. Tisk z dodaných podkladů: Tiskárna Blažej Pálka, Břeclav. Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687. Uzávěrka zpravodaje 3/2008 – 25. 8. 2008

Děti sázely stromky

Foto Ctirad Petrla

PETELA Chrást

Kyšvohr- soutek s Dyr čarvona 2007

PETELA Chrást

Křemvůl čarvona 2007